

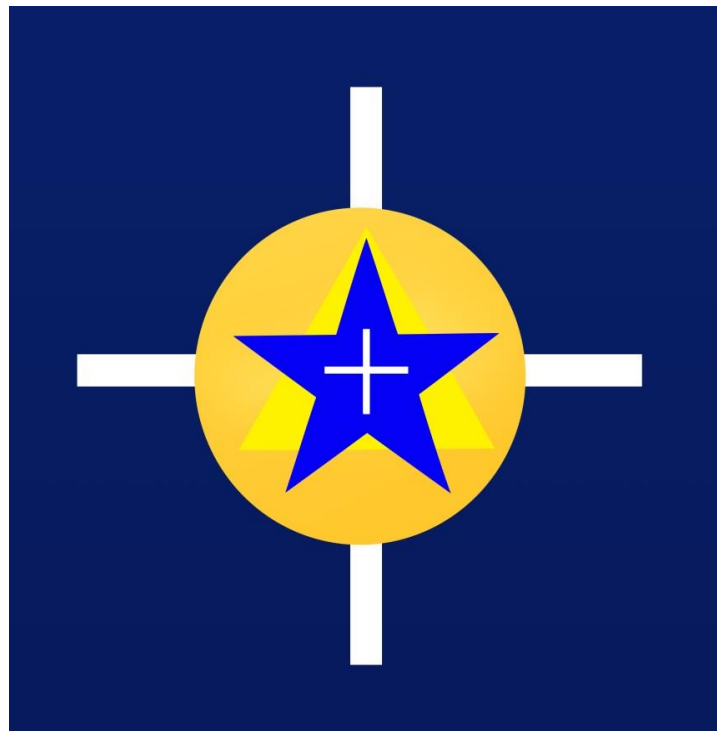
Συνδιάσκεψη Σχολής Αρκέην

Λονδίνο

3-4 Ιουνίου 2023

Τονική Σκέψη:

*«Ας βεβαιώσει ο όμιλος τη Θέληση ως έκφραση
του Νόμου της Θυσίας»*

Πίνακας Περιεχομένων

ΣΑΒΒΑΤΟ - ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ

Η Ελευθερία υπό τον Πνευματικό Νόμο Christine Morgan.....	1
---	---

Τρίλεπτες στοχαστικές παρουσιάσεις πάνω στην Τονική Σκέψη	
Dermot Carroll.....	5
Steve Reagan.....	6
Wendy Boyd	7

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Καλωσόρισμα: Christine Morgan.....	8
--	---

Η Φύση της Θέλησης Anne Woodward	10
--	----

Στοχαστικές Παρουσιάσεις Σπουδαστών πάνω στην Τέχνη της Παραίτησης	
Daniello Greco.....	15
Vaishali Waware.....	16
Monika Pakenaite	17

Εφελκύνοντας τη Δύναμη της Μίας Ζωής - Οραματισμός

Ιερή Παιδική Ηλικία: Εκπαίδευση και η Θέληση-για-το Καλό George Bargilis	18
--	----

Φεστιβάλ της Ανθρωπότητας – Πανσέληνος Διδύμων 2023	
Laurence Newey.....	22

ΚΥΡΙΑΚΗ – ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Ο Ρόδινος Σταυρός και το Χρυσό Πουλί	
Wendy Boyd	29
Η Θυσία και η Βούληση του Λαού: Σκέψεις για την Ιρανική Εξέγερση	
Από μια ομάδα σπουδαστών	31
Οραματισμός	
Η Σύνοδος Κορυφής του Μέλλοντος	37
Η Ορθή Συγκέντρωση Δύναμης: Διάλογοι Πνευματικής Διακυβέρνησης	
Συζητώντας με τους Swaan Barrett και Michael Brehme	38

Συνεδρία Σπουδαστών – Λονδίνο

Σάββατο πρωί, 3 Ιουνίου 12:30-14:30

Η Ελευθερία υπό τον Πνευματικό Νόμο

Christine Morgan

Ζούμε σε έναν κόσμο γεμάτο από κανόνες και κανονισμούς, ενώ την ίδια στιγμή το ανθρώπινο πνεύμα τρέφει μια βαθιά επιθυμία για εσωτερική ελευθερία και λύτρωση. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι, ενώ η πρώτη Ακτίνα της Θέλησης καθορίζει τη Διακυβέρνηση, η επίδραση της 7^{ης} ακτίνας του νόμου και της τάξης εισέρχεται τώρα σε εκδήλωση και λειτουργεί σε συνδυασμό μαζί της. Επιπλέον, υπάρχουν και πολλοί πνευματικοί νόμοι – ο Νόμος της Θυσίας, που αποτελεί μέρος της τονικής σκέψης στη φετινή μας συνδιάσκεψη, είναι απλά ένας από αυτούς. Αν προσθέσουμε σε αυτούς τον μεγάλο αριθμό πνευματικών κανόνων που διέπουν την ατραπό της μαθητείας, προκύπτουν τόσοι πολλοί κώδικες συμπεριφοράς που ορισμένες φορές ενδέχεται να νιώθουμε ότι φέρνουν το αντίθετο από το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα και ότι η συνείδηση στενεύει αντί να ελευθερώνεται.

Υπάρχουν σχεδόν διακόσιες γιόγκα σούτρα του Πατάντζαλι και τα οκτώ μέσα της γιόγκα αποτελούν μόνο μία από αυτές. Αυτή η σούτρα από μόνη της χωρίζεται σε πέντε εντολές και πέντε κανόνες. Ύστερα, έχουμε τους Κανόνες της Ατραπού για μαθητές, τους Νόμους της Αβλάβειας· τους δεκατέσσερις κανόνες για μύηση και τους δεκατέσσερις κανόνες για ομαδική μύηση· τους ψυχικούς νόμους της θυσίας, της υπηρεσίας και της ομαδικής προόδου· τους δεκαπέντε κανόνες Λευκής Μαγείας· τους 3 Νόμους που πρέπει να εκφράσει ο νέος όμιλος υπηρετών του κόσμου: Ο Νόμος των Ορθών Ανθρώπινων Σχέσεων (αρχή της καλής θέλησης), ο Νόμος της Ομαδικής Προσπάθειας (αρχή της ομοφωνίας) και ο Νόμος της Πνευματικής Προσέγγισης (η Αρχή της Ομοφωνίας), καθώς και μια πληθώρα από άλλους πλανητικούς και συστημικούς νόμους. Και ο κατάλογος συνεχίζεται... Στο τέλος γίνεται τόσο περίπλοκο που ακόμη και κάθε πράξη προσπάθειας να τα θυμηθούμε όλα συνιστά παραβίαση των κανόνων για καθησύχαση του ανήσυχου, υπερδραστήριου νου. Έχουμε επίσης να αντιμετωπίσουμε το γεγονός ότι ορισμένοι κανόνες υπερβαίνουν άλλους μικρότερους κανόνες σε χρόνο και χώρο· ανακαλύπτουμε ότι τώρα μπορούμε να κάνουμε μερικά από τα πράγματα που μας συμβούλευαν να αποφύγουμε προηγουμένως – αρκεί να μην το θέλουμε ιδιαίτερα πια, δηλαδή! Οι μεγαλύτεροι κανόνες προϋποθέτουν ότι οι μικρότεροι έχουν κατακτηθεί και είναι πλέον δεύτερης φύσης –ενστικτώδεις–, αλλά τους έχουμε κατακτήσει πραγματικά;

Το ερώτημα που παραμένει είναι, πού στέκουμε και ποιους κανονισμούς ακολουθούμε και εφαρμόζουμε στη ζωή μας; Οι τόσοι πολλοί πνευματικοί νόμοι και κανόνες δεν χρειάζεται να μαθευτούν με τη μέθοδο της παπαγαλίας ούτε να ερμηνευτούν με μηχανικό τρόπο. Ο πνευματικός τρόπος μάθησης συνδέεται περισσότερο με την διαισθητική αφομοίωση. Υπάρχει μια πλευρά μας που συνηχεί αβίαστα με τον κραδασμό της αλήθειας η οποία βρίσκεται πίσω από μια μορφή λέξεων· καθήκον μας αποτελεί η συνταύτισή μας μαζί του, διατηρώντας όσο πιο συχνά μπορούμε τον “κραδασμικό τόνο” του, έως ότου το πνεύμα του νόμου αφομοιωθεί στη φύση μας. Αυτό συνεπάγεται ακάματη προσπάθεια, χωρίς οποιαδήποτε υπαγωγή σε μια εξωτερική αυθεντία, ούτε κάποια βίαιη καθυπόταξη ή υπνωτισμό του νου, προσδένοντάς τον στην μυλόπετρα μιας άψυχης προσπάθειας.

Αντίθετα, έχει να κάνει με την αναγνώριση μιας εσωτερικής “νότας” ή “τόνου” κατά τη διάρκεια του διαλογισμού και της μελέτης και, μέσω επαναλαμβανόμενης προσπάθειας, πώς να μάθουμε να ανταποκρινόμαστε σε αυτήν ώστε να μας γεμίζει με μια χαρούμενη και ανυψωτική δύναμη που μπορεί να ακτινοβοληθεί σε άλλους. Τότε, θα διαπιστώσουμε ότι είμαστε συντονισμένοι με το πνεύμα του νόμου αφομοιώνοντας ό,τι είναι ορθό και κατάλληλο για εμάς στο συγκεκριμένο στάδιο της ατραπού στο οποίο βρισκόμαστε.

Αυτό συμβαίνει σε μεγάλο βαθμό με τον τρέχοντα βασικό μας τόνο όσον αφορά τη σχέση μεταξύ της Θέλησης και του Νόμου της Θυσίας. Η προσέγγισή μας θα πρέπει να είναι ρυθμική και τελετουργική, καθώς μαθαίνουμε πώς να χρησιμοποιούμε την ενέργεια της Θείας Θέλησης στο υπέρτατο καθήκον, να κάνουμε όλα τα πράγματα ιερά και ολόκληρα. Μια ενδιαφέρουσα όψη της Θείας Θέλησης ή του Νόμου, που μπορεί να βοηθήσει από αυτή την άποψη, εμψυχώνεται από τη ζωή του αστερισμού της Μεγάλης Άρκτου (Ursa Major). Η ενέργεια ενός από τους Δείκτες στη Μεγάλη Άρκτο αρχίζει να κάνει αισθητή την παρουσία της σε ένα ορισμένο σημείο της πνευματικής ατραπού και «καταγράφεται μια αίσθηση ορθής διεύθυνσης ή καθοδήγησης που οδηγεί στην Πνευματική Ιεραρχία. Εδώ είναι που απεικονίζεται για μας στον συμβολισμό του ουρανού η θεία αναγκαιότητα να επιτευχθεί ευθυγράμμιση και όταν επιτευχθεί, υπάρχει τότε μια άμεση εισροή θείας ενέργειας και ο άνθρωπος συνδέεται με έναν νέο και δημιουργικό τρόπο με τις πηγές της θείας προμήθειας».¹

Εάν υιοθετήσουμε αυτήν την προσέγγιση, θα αρχίσουμε να διεισδύουμε στο πνεύμα της τονικής μας σκέψης: *As βεβαιώσει ο όμιλος τη Θέληση ως έκφραση του Νόμου της Θυσίας.* Η τήρηση αυτού του νόμου από τη σκοπιά της πνευματικής Θέλησης σημαίνει να είμαστε ευαίσθητοι στην πνευματική κατεύθυνση και να εμμένουμε στην ατραπό. Και, ένας τρόπος ευθυγράμμισης της Θέλησης με τον Νόμο της Θυσίας είναι μέσω της δύναμης της δέσμευσης. Η δέσμευση μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να εδραιώσει τις ενέργειες που κατασταλάζουν στον διαλογισμό και την υψηλή έφεση μέσα σε έναν μαγνητικό αστέρα-οδηγό στην καρδιά, διασφαλίζοντας ορθή πνευματική κατεύθυνση προς τον στόχο μας. Στη συνέχεια, για κάθε λέξη και πράξη που δεν συγχρονίζεται με αυτά τα ενεργειακά δοχεία, η συνείδησή μας μάς ειδοποιεί για το γεγονός ότι η συμπεριφορά μας αποκλίνει από την πορεία που έχουμε ορίσει. Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι η δέσμευση χαράσσει μια γραμμή ή ένα ρεύμα δύναμης που συνδέει την καρδιά του μαθητή με τον Δείκτη στη Μεγάλη Άρκτο. Και, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, όλες οι δεσμεύσεις, όρκοι και διακηρύξεις έχουν παρόμοιο αποτέλεσμα· αποτελούν τρόπους για την επίτευξη ευθυγράμμισης με το πνεύμα του νόμου – εκείνη την ενέργεια της Θείας Θέλησης που παρέχει ηθελημένη διεύθυνση σκοπού μέσα από τον χρόνο και τον χώρο.

Συχνά έχει ειπωθεί, ότι ο νόμος υπάρχει για να μας βοηθήσει να παραμείνουμε «στην ευθεία και στενή» – και αυτό ισχύει εξίσου για τον μαθητή που την βαδίζει – όμοια με κόψη του ξυραφιού ατραπό. Οι πνευματικοί κανονισμοί υπάρχουν ως οδηγοί και ορόσημα στη διαδρομή. Καθώς σημειώνεται πρόοδος στην ατραπό, απαιτούνται νέοι κανόνες και νόμοι για να διατηρηθεί η ισορροπία και η κατεύθυνση, βοηθώντας μας να εξοικειωθούμε με το νέο περιβάλλον. Καθώς, ωστόσο, ένας κανόνας ή νόμος αντικαθιστά κάποιον άλλο, διαλάμπει στη συνείδηση ότι, παραδόξως, θα πρέπει να τους ακολουθούμε εφαρμόζοντας βιωματικά τους νόμους του ανώτερου εαυτού μας. Εδραιώνουμε το πνεύμα του νόμου στις καρδιές μας και δεσμευόμαστε να ακολουθήσουμε τη μαγνητική ατραπό προς τον στόχο που βρίσκεται μπροστά μας. Κατ’ αυτόν τον τρόπο υπαγόμαστε στον Νόμο της Θυσίας και ακολουθούμε πρόθυμα τους διάφορους κανόνες και νόμους της ατραπού με ευελιξία και όχι άκαμπτα – με δημιουργικότητα και πρωτοτυπία: διότι, αν

και οι κανόνες ης πνευματικής ατραπού είναι ίδιοι για όλους, ο τρόπος με τον οποίο καθένας μας βαδίζει την ατραπό είναι μοναδικός.

Σε τελική ανάλυση, οι Νόμοι του σύμπαντος είναι απλώς «οι τρόποι έκφρασης, οι ώσεις ζωής και ο τρόπος ύπαρξης ή δραστηριότητας του Ενός μέσα στον Οποίο ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε. Σε τελική ανάλυση δεν υπάρχει διαφυγή απ' αυτούς τους νόμους ούτε και άρνησή τους, γιατί αιώνια παρασυρόμαστε σε δραστηριότητα απ' αυτούς και κυβερνούν και ελέγχουν (από τη σκοπιά του Αιώνιου Τώρα) καθετί που συμβαίνει σε χρόνο και χώρο».² Καθήκον μας είναι να μάθουμε πώς να κινούμαστε σε ρυθμό και αρμονία μαζί τους, διεισδύοντας μέσα από το γράμμα του νόμου και τους κανόνες της ατραπού μέσα στον δυναμισμό του σταθερά εξελισσόμενου Σχεδίου. Αυτό είναι κομβικό για τη ζωή μαθητείας· καθότι, οι διδασκαλίες της Προαιώνιας Σοφίας συλλαμβάνονται πραγματικά και γίνονται κατανοητές μόνο όταν τις εκφράζουμε. Διαφορετικά, ενδέχεται να έχουμε μια εντυπωσιακή διανοητική εκτίμηση των διδασκαλιών, χωρίς όμως την πύρινη, ενοποιούσα αγάπη που εμπεριέχουν. Τότε, αυτό καταλήγει σε ένα τελετουργικό κενού γράμματος που απλώς παραφράζουμε και αναμασούμε, ανατέμνουμε και αναλύουμε, ενώ μια κατανόηση του πνεύματος του νόμου έλκει όλες τις πνευματικές αρχές στην καρδιά ως μια συνθετική έκφραση συμπόνιας.

Στο «*Βιβλίο των Χρυσών Κανόνων*» (*The Book of the Golden Precepts*), ένα αρχαίο ιερό κείμενο που μεταφράστηκε από την Έλενα Μπλαβάτσκι, διαβάζουμε: «Η Συμπόνια δεν είναι μια ιδιότητα. Είναι ο Νόμος των Νόμων, η αιώνια αρμονία της Αλλάγια, της παγκόσμιας και ασύνορης ουσίας, το φως της ατελεύτητης δικαιοσύνης, όλων των πραγμάτων η αλήθεια, ο νόμος της αιώνιας αγάπης. Όσο πιο πολύ ενώνεσαι μαζί της, με το είναι σου συγχωνευμένο μέσα στο ΕΙΝΑΙ της, τόσο η Ψυχή σου ενώνεται μ' εκείνο που ΥΠΑΡΧΕΙ και τόσο πιο πολύ θα γίνεσαι ΑΠΟΛΥΤΗ ΣΥΜΠΟΝΙΑ». Η συμπόνια, όντας ο νόμος των νόμων, είναι ο υπέρτατος οργανωτής των σχέσεων κάθε είδους. Ενώνει όλα τα αντίθετα, επιλύει παράδοξα και πολυπλοκότητες, απλοποιεί και συνθέτει και όταν ένας όμιλος μαθητών ανάβει τη φλόγα της συμπόνιας στην καρδιά, όλα τα ατομικά μονοπάτια ενώνονται σε μια μεγάλη λεωφόρο. Παρότι καθένας βαδίζει τον φωτισμένο δρόμο με τον δικό του δημιουργικό τρόπο, το πραγματοποιεί κατά τρόπο ο οποίος προσθέτει έναν συμπληρωματικό φθόγγο στη συνολική πρόοδο του ομίλου.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι οι περισσότεροι από τους μύστες που αποτελούν την Πνευματική Ιεραρχία είναι γνωστοί ως Κύριοι της Συμπόνιας. Αν και έχουν επιτύχει την μη-προσκόλληση, «επέλεξαν να θυσιαστούν και να παραμείνουν με τους υιούς των ανθρώπων για να τους υπηρετήσουν και να τους βοηθήσουν. Δεσμεύτηκαν να “συμπάσχουν” και να διέπονται από ορισμένες συνθήκες ανάλογες (αν και όχι ταυτόσημες) με εκείνες που διέπουν τους ανθρώπους που εξακολουθούν να είναι ακόμη προσκολλημένοι στον κόσμο της μορφής».³ Πολλοί από τους Κυρίους της Συμπόνιας θα οδηγηθούν στην ατραπό προς τον Σείριο στο τέλος της επίγειας υπηρεσίας τους και ο τρόπος με τον οποίο διανύεται αυτή η ατραπός δίνει μια όμορφη εικόνα για το πώς προσεγγίζονται οι κανόνες και οι νόμοι στην ανώτερη Οδό. Η μέθοδος διάνυσης αυτής της ατραπού είναι μέσω «της διπλής περιστροφικής κίνησης και του ρυθμικού χορού πάνω στο τετράγωνο» και όσοι βαδίζουν σε αυτήν είναι γνωστοί ως «σημεία φανατικής αφοσίωσης που χορεύουν με ευδαιμονία».⁴ Αυτό φυσικά δεν θα πρέπει να ερμηνεύεται κυριολεκτικά, ωστόσο παρέχει μια αμυδρή ένδειξη του τρόπου με τον οποίο λειτουργεί η συνείδηση σε αυτό το προχωρημένο επίπεδο και στοιχειοθετεί το πνεύμα προσέγγισης οι οποία πρέπει να χαρακτηρίζει έναν όμιλο μαθητών που ασκεί την Θέληση ως έκφραση του Νόμου της Θυσίας.

Υποδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο θα πρέπει ο ρυθμός και η τελετουργία να χρησιμοποιηθούν, ώστε να συμβαδίζουν με το πνεύμα του νόμου και, επίσης, να αφομοιωθούν, να αγκυροβολήσουν και να διανέμουν την θεία ενέργεια που πάλλεται μέσα από αυτόν τον νόμο. Περιλαμβάνει τον χαρούμενο χορό της συνείδησης, καθώς με μια κίνηση συμπόνιας και αρμονίας εξυφαίνει το καθολικό ρεύμα της ζωής μέσα σε δυνάμεις που κινούνται προς τα έξω για να ανυψώσουν όλα εκείνα με τα οποία έρχονται σε επαφή, σε ανώτερους ρυθμούς ύπαρξης – τα πάντα, στην υπηρεσία της μεγάλης θείας εντολής που αναφέρει ότι, «Όλη η ομορφιά, όλη η καλοσύνη, όλα όσα αποβλέπουν στην εξάλειψη της θλίψης και της άγνοιας πάνω στη Γη πρέπει να αφιερωθούν στη Μεγάλη Κορύφωση. Τότε όταν οι Κύριοι της Συμπόνιας θα έχουν εκπολιτίσει πνευματικά τη Γη και θα έχουν κάνει από αυτήν έναν Ουρανό, θα αποκαλυφθεί στους Προσκυνητές η Ατελείωτη Ατραπός που φθάνει στην Καρδιά του Σύμπαντος. Ο άνθρωπος δεν θα είναι πλέον άνθρωπος, θα υπερβεί τη φύση και απρόσωπα, όμως συνειδητά, ενοποιημένος με όλους τους Φωτισμένους, θα βοηθήσει να εκπληρωθεί ο Νόμος της Ανώτερης Εξέλιξης για την οποία η Νιρβάνα δεν είναι παρά η αρχή».⁵

Εμπνευσμένα οράματα, όπως αυτό, μας παρέχουν τη δύναμη για συνεχή προσπάθεια, που είναι η Θέληση σε δράση. Διότι, μόνο με διαρκή προσπάθεια – μέσω της πνευματικής ορμής που προκύπτει από έναν σταθερό, ρυθμικό διαλογισμό εκφρασμένο στην υπηρεσία – μπορεί να εφελευστεί η Θέληση-για-το Καλό, ώστε να ενώσει την ανθρωπότητα ως ένα σύνολο και έτσι, σε κάποια μακρινή εποχή, να βαδίσει την ατραπό που οδηγεί από την Νιρβάνα, ποιος ξέρει πού; Στο μεταξύ, το άμεσο μέλημά μας είναι αυτό που αφορά την πνευματική πολιτική και ορθή διακυβέρνηση της προσωπικότητας. Πρέπει να προκηρύξουμε εκλογές για να ψηφίσουμε τους πολλούς σεληνιακούς κυρίους που κυβερνούν και να φέρουμε, ψηφίζοντας, τον Ηλιακό Άγγελο στην εξουσία, ο οποίος υπομονετικά ανέμενε να έρθει ο καιρός του. Όσο το κόμμα των σεληνιακών κυρίων παραμένει στην εξουσία, η διακυβέρνηση της προσωπικότητας θα βρίθει διαφθοράς και θα προσκολλάται απεγνωσμένα στην εξουσία. Όταν όμως τα ηνία της διακυβέρνησης παραδοθούν στον Ηλιακό Άγγελο, το καλό έργο θα προχωρήσει. Και, όταν ο αναμένων Πρόεδρος, η Μονάδα, καταστεί επίσης ενεργός, μια πολιτική εξουσία ενός υπέρτατου είδους θα τεθεί σε εφαρμογή και το πνεύμα του νόμου θα εκπληρωθεί. Μικρότεροι νόμοι, κανόνες και κανονισμοί στον χρόνο και τον χώρο πλέον θα εκπέσουν υπό την επίδραση του συνθετικού σκοπού του Λόγου. Τότε, θα διαπιστώσουμε ότι ζούμε διαισθητικά υπό την καθοδήγηση του Νόμου της Θυσίας και χρησιμοποιούμε την ενέργεια της Θέλησης σε αρμονία με εκείνους που ενεργούν παρόμοια προς όφελος του συνόλου. Αυτό σηματοδοτεί την ανεύρεση πραγματικής ελευθερίας υπό το μακρύ χέρι του πνευματικού νόμου.

Πηγές:

¹ Εσωτερική Αστρολογία, σ.197

² Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, σ.25

³ Το Φως της Ψυχής, σ.31

⁴ Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός, σ.1260

⁵ Θιβετανική Γιόγκα και Μυστικές Δοξασίες, του W.Y. Evans-Wentz, σ.12.

* * * * *

Στοχασμοί τριών σπουδαστών πάνω στην Τονική Σκέψη:

Ας βεβαιώσει ο όμιλος τη Θέληση ως έκφραση του Νόμου της Θυσίας

Dermot Carroll

Απλώνοντας σήμερα το βλέμμα μας στον δημιουργημένο κόσμο αντικρίζουμε δράσεις ισχυρής θέλησης που διαμορφώνουν σχεδόν κάθε όψη της ζωής μας - ινφλουένσερ των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, αστέρες της τεχνολογίας, οργανισμοί των μέσων ενημέρωσης, οικονομολόγοι, πολιτικοί δημαγωγοί κάθε είδους. Από αυτούς έχουν αναδυθεί και συνεχίζουν να προκύπτουν αμέτρητες σκέψεις και ιδέες που με τη σειρά τους οδηγούν σε νέες φυσικές μορφές και πρότυπα συμπεριφοράς. Φαίνεται, ωστόσο, ότι πολλές, αν όχι οι περισσότερες από αυτές τις αναδυόμενες μορφές, έχουν τις ρίζες τους σε ιδέες που στερούνται πνευματικής βάσης. Όντας παράγωγα της κατώτερης θέλησης αναδύονται ως λαμπερά προσωπεία που δεν αφήνουν να φανερωθεί η κακή ποιότητας δομή σκέψης, η οποία βρίσκεται ακριβώς κάτω από την επιφάνεια.

Όταν παρατηρούμε τις απίστευτες προόδους που έχουν επιτύχει οι άνθρωποι στην επιστήμη, την τεχνολογία, την ψυχολογία, την ιατρική, την οικονομία και ούτω καθεξής, αντικρίζουμε το εκπληκτικό δημιουργικό δυναμικό μας. Μπορούμε καν να φανταστούμε ποιες εξαιρετικές μορφές μέλλει να αναδυθούν καθώς όλο και περισσότεροι από εμάς παύουμε να ταΐζουμε την πείνα των επιθυμιών μας και, επαναλαμβάνοντας την προσπάθεια του Ιησού στον κήπο της Γεθσημανή, παραδίδουμε τις μικρές μας θελήσεις στην ανώτερη Θέληση; Όπως το διατυπώνει ο Καρλ Γιούνγκ στην αυτοβιογραφία του, αναλογιζόμενος: «είχα την εντύπωση ότι καθήκον κάποιου είναι να διερευνά καθημερινά το θέλημα του Θεού». Πόσο ευλογημένοι είμαστε να διαθέτουμε μια μέθοδο και μια συνδιάσκεψη που είναι αφιερωμένη σε αυτήν ακριβώς την προσπάθεια.

Η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν πολλά και σημαντικά προβλήματα που σχετίζονται με τις πρόσφατες ραγδαίες εξελίξεις. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, τα φαρμακευτικά προϊόντα, η τεχνητή νοημοσύνη, οι πολιτικές θεωρίες, όλα παρουσιάζουν μια πιο σκοτεινή πλευρά που φέρνει σε πολλούς ανησυχία για το μέλλον της ανθρώπινης κοινωνίας. Σ' αυτό κυρίως δεν ευθύνεται τόσο η ίδια η καινοτομία όσο ο χρήστης της - η ανθρωπότητα σαν σύνολο. Σύμφωνα με τα λόγια του Σαίξπηρ, «τα γλυκύτερα πράγματα μετατρέπονται στα πιο ξινά από τα ίδια τους τα έργα, ενώ τα κρίνα που σαπίζουν μυρίζουν πολύ πιο άσχημα απ' τα ζιζάνια».

Εμείς, ως μελετητές της προαιώνιας σοφίας, έχουμε μια θαυμάσια ευκαιρία. Είμαστε σε θέση να αποκτήσουμε πρόσβαση σε μια ατραπό προς την ανώτερη Θέληση και να φέρουμε σ' αυτήν όλα τα δημιουργήματα της ανθρώπινης γοητείας - τα χαλασμένα μας παιχνίδια όπως θα λέγαμε - βαφτίζοντάς τα στο ιερό της Σαμπάλλα, έτσι ώστε να υπηρετήσουμε την ανώτερη Θέληση και όχι τις αόριστες επιδιώξεις της μικρής θέλησης. Οι θελήσεις μας, συλλογικά ενωμένες με την ανώτερη Θέληση, μπορούν κυριολεκτικά να αλλάξουν τον κόσμο θυσιάζοντας - ή καθιστώντας ιερές - όλες τις μορφές που απλώνονται μπροστά μας στην καθημερινότητα.

Όταν οι μαθητές του Ιησού τον ρώτησαν γιατί δεν μπορούσαν να θεραπεύσουν έναν άρρωστο που είχε έρθει σε αυτούς, εκείνος τους απάντησε: *«Εξαιτίας της απιστίας σας. Γιατί πραγματικά, σας λέω, αν έχετε πίστη ίσα μ' έναν κόκκο σιναπιού, θα πείτε στο βουνό αυτό: Πήγαινε απ' εδώ εκεί, και θα πάει. Και τίποτε δε θα είναι αδύνατο για σας».* (Κατά Ματθαίο ιζ'14:23)

Ας έχουμε λοιπόν πίστη στο δυναμικό του συλλογικού μας έργου.

Steve Reagan

Πολλοί από εμάς ακούμε τώρα να εξαγγέλλεται από τις αίθουσες της Ιεραρχίας... αποδεσμεύστε τη δύναμη, εσείς που επιδιώκετε να υπηρετήσετε την Ανθρωπότητα. Για να βεβαιώσουμε τη Θέληση του Θεού αυτό που χρειάζεται είναι να οικειοποιηθούμε πνευματική δύναμη. Όπως αναφέρεται στην τελευταία στροφή της Μεγάλης Επίκλησης, το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη. Καθένας από εμάς προορίζεται να αποβεί ένας φορέας Φωτός, Αγάπης και Δύναμης. Η πνευματική δύναμη είναι στενά συνδεδεμένη με τη θεία Θέληση, καθώς η Θέληση είναι εκείνος ο ατελείωτος καταλύτης, ο αμετακίνητος Πρωτεργάτης και εκείνη η απεριόριστη ενέργεια που συγκρατεί όλη τη Ζωή σε Σύνοψη πέρα από κάθε χώρο και χρόνο, εγγυώμενη έτσι τη μελλοντική μας φώτιση. Είναι η δύναμη της Θέλησης που ωθεί την Ψυχή να επιχειρήσει αυτό το θρυλικό ταξίδι, να θυσιάσθει περνώντας κατ' επανάληψη μέσα στο σκοτάδι και την άγνοια μέσα από αμέτρητες ενσάρκώσεις μέχρι η τριπλή μορφή να μεταμορφωθεί ολότελα και να λυτρωθεί.

Καθένας μας, εσείς κι εγώ, βεβαιώνουμε τη Θέληση του Θεού και έτσι αποδεσμεύουμε τη δύναμή μας στην υπηρεσία μέσω των συνεχών θυσιών μας. Θυσιαζόμαστε συνεχίζοντας να βαδίζουμε προς τη διαδικασία ολοκλήρωσης με την Ψυχή, ακόμη και όταν είμαστε περιστοιχισμένοι από ελαττώματα και ανεπάρκειες, δικά μας και άλλων. Θυσιαζόμαστε τανύζοντας την καρδιά και το νου μας μέχρι το ύψιστο δυνατό όριο και κρατώντας αυτή τη σύνδεση ζωντανή υφαίνουμε το ένα μετά το άλλο τα νήματα της γέφυρας προς την Ψυχή. Θυσιαζόμαστε καλλιεργώντας την ευαισθησία προς το πνευματικό πεδίο και προς τη ζωντανία της Ψυχής, όσο κι αν αυτό αυξάνει την ευαισθησία των τριών σωμάτων μας τα οποία πρέπει να αντέξουν το βάρος των πιέσεων και της αναταραχής της ανθρώπινης σύγκρουσης και κρίσης. Αυτές οι θυσίες μάς συνενώνουν μέσα σε δοχεία Θέλησης, εμποτίζοντας μας με θεία δύναμη, η οποία αυξάνει το Φως και την Αγάπη μέσα μας καθιστώντας έτσι τις προσπάθειες της υπηρεσίας μας πολύ περισσότερο αποτελεσματικές.

Ας σταθούμε λοιπόν, εσείς κι εγώ, ακλόνητοι από την ευθύνη και την αυξανόμενη ένταση της πνευματικής δύναμης. Ας μην μας παρασέρνουν αμφιβολίες και ανησυχίες για θέματα του κατώτερου εαυτού, καθώς αυτά πρέπει, και πρόκειται, να διασπαστούν και τελικά να μετασηματιστούν. Σαν μια καρδιά την οποία έχει διαπεράσει το ξίφος της Θέλησης του Θεού, ας προσφέρουμε ευχαρίστως τη ζωτική μας δύναμη στην υπηρεσία του Σχεδίου.

Μπορούμε, αδελφοί και αδελφές, να αναπνέουμε σε ενότητα, μεριζόμενοι την ομαδική ζωή στο καθημερινό ιερό μυστήριο; Μπορούμε, όλοι εμείς, ζηλωτές και μαθητές, να εμπιστευόμαστε και να βασιζόμαστε ο ένας στον άλλον ως Ψυχές που αναζητούν έκφραση στη Γη; Θα σταθούμε, εδώ και τώρα, σταθερά στη θειότητά μας έτσι ώστε ο καθένας μας να λάμπει, να ακτινοβολεί και να φωτίζει το περιβάλλον του όπως ο ήλιος; Έγκειται στη διαύγεια της σκέψης μας, στη σοφία της καρδιάς μας και στην εμπιστοσύνη στην πνευματική μας έκφραση να μπορέσουμε να βεβαιώσουμε τη Θέληση, για να καταδείξουμε ότι η θυσία αποτελεί μια προσφορά που οδηγεί στο ιερό και το άγιο.

Υπάρχει τεράστια δύναμη στη διάθεσή μας, όταν η καρδιά και ο νους μας συνεργάζονται σύμφωνα με τη θεία έμπνευση. Με αυτόν τον τρόπο, ας βεβαιώσει ο όμιλος τη Θέληση ως έκφραση του Νόμου της Θυσίας.

Ένα γεγονός που μου δημιούργησε βαθιά εντύπωση στον νου ήταν όταν παρακολούθησα μια ομάδα Βουδιστών μοναχών να εργάζεται ζωγραφίζοντας με άμμο. Η ανάμνηση αυτής της εμπειρίας αποτέλεσε ευκαιρία για να εξετάσω τη θέληση σε δράση από μια διαφορετική, αλλά ιδιαίτερη, οπτική γωνία. Τα μάνταλα ζωγραφισμένα στην άμμο είναι μια όμορφη προσφορά της βουδιστικής σοφίας εκφρασμένης μέσω της τέχνης, υποδηλώνοντας μια εκ βαθέων αίσθηση του πώς η θεία φύση σε μορφή μπορεί να αγκυροβολήσει στη Γη.

Παρατηρώντας την εργασία των μοναχών, είδα να χρησιμοποιούνται οι ίδιες διανοητικές ποιότητες με εκείνες που χρησιμοποιούμε στον διαλογισμό, όπως πρόθεση, προσοχή, ευθυγράμμιση, εστίαση, συγκέντρωση, οραματισμός, προβολή, επίκληση και εφέλκυση. Ποιότητες, που απαιτούν μια αντίστοιχη και αρμονική συνεργασία της προσωπικής θέλησης με την απρόσωπη θέληση του ανώτερου εαυτού στη δόμηση μιας δημιουργικής ώθησης κατά τον διαλογισμό. Οι Βουδιστές μοναχοί με αυτή την εργασία έδωσαν ένα παράδειγμα της θέλησης σε υπηρεσία, φέρνοντας τη σε ένα υψηλό σημείο δημιουργικής έντασης μέσω της υπομονής και εκείνης της ελκτικής-μαγνητικής συνθήκης εσωτερικής ακινησίας που αποτελεί την ουσία του «στέκω σε πνευματική ύπαρξη».

Στη συνέχεια ακολουθεί η υπέρτατη δοκιμασία της εγκατάλειψης, καθώς μόλις ολοκληρωθεί, εκείνο που χρειάστηκε ημέρες και μερικές φορές εβδομάδες για να δημιουργηθεί επιμελώς, αποσυναρμολογείται τελετουργικά· αυτό το εξάισιο και μεγαλόπρεπο δημιούργημα βαθιάς συμβολικής και πνευματικής τέχνης βρίσκεται πλέον σε διαδικασία διάλυσης.

Εντούτοις, μόλις ολοκληρωθεί καθαγιάζεται μέσα από μια περίτεχνη τελετή που ακολουθείται από το τελικό στάδιο της σάρωσης των κόκκων της άμμου προς το κέντρο, οδηγώντας την αντιστροφή της αρχικής διαδικασίας. Υπάρχει, όμως, ακόμη ένα στάδιο σε αυτή την “εγκατάλειψη”.

Κατά το τελευταίο αυτό τελετουργικό αφαιρούνται ευλαβικά και με μια συγκεκριμένη διάταξη οι θεότητες που εμποτίζουν τη ζωγραφική στην άμμο, ενώ η άμμος συλλέγεται σε ένα δοχείο, τυλίγεται με μετάξι και μεταφέρεται σε έναν υδάτινο φορέα για να απελευθερωθεί. Σύμφωνα με τις γραφές αυτό συνιστά μια θεραπεία μέσω της οποίας μεταδίδονται θετικές ενέργειες πίσω στο περιβάλλον και διανέμονται ευλογίες από την όμορφη εφήμερη αυτή μορφή στο σύμπαν.

Όλη αυτή η διαδικασία δίνει μια πρόσθετη διάσταση στο νόημα της θυσίας καθώς ενσωματώνει ένα δημιουργικό-καταστροφικό στοιχείο ή εκείνη την ανώτερη, απρόσωπη αρχή που λειτουργεί αμείλικτα εκθρονίζοντας το παλιό και να εφαρμόζοντας το νέο. Ο Νόμος της Θυσίας απαιτεί έναν αντίστοιχο τύπο σκληρότητας από όλους τους μαθητές. Πόσο μάλλον δε, διότι εάν πρόκειται να υλοποιηθεί πλήρως η λειτουργία αυτού του νόμου ως μέσου για τη διατήρηση των ορθών και την επανόρθωση των σφαλμάτων, θα πρέπει να αποκοπούν σημαντικές προσκολλήσεις.

Τα μάνταλα στην άμμο συμβολίζουν τη βουδιστική δογματική δοξασία στην παροδική φύση της υλικής ζωής, με άλλα λόγια, την προσωρινότητα. Αυτή η ιδέα επαναλαμβάνεται στα λόγια του Βούδα ότι «Τίποτα δεν είναι μόνιμο εκτός από την αλλαγή».

Όμως πόση γενναιοδωρία πνεύματος χρειάζεται για να δημιουργήσεις πρώτα κάτι τέτοιας ομορφιάς και σοφίας, μόνο και μόνο για να το αφήσεις να φύγει· μια θαρραλέα πράξη που συνοψίζει την έννοια της θυσίας καθώς αφήνεσαι και πηγαίνεις με τη ροή.

Οι Βουδιστές προσδοκούν να απελευθερωθούν από κάθε προσκόλληση σε αντικείμενα και όντα του υλικού πεδίου ή του ορατού κόσμου. Σύμφωνα με αυτή την παράδοση, ο κόσμος που αντιλαμβανόμαστε με τα μάτια μας δεν είναι παρά ένα όνειρο και η πραγματικότητα βρίσκεται μέσα μας και προσεγγίζεται μόνο μέσω διαλογισμού..

Ανοιχτή Συνεδρία Σαββάτου – 3 Ιουνίου

16:00-19:30

Christine Morgan

Σας χαιρετώ και με χαρά σας καλωσορίζω, όλους όσοι είστε παρόντες στο χώρο, καθώς και όλους όσοι συμμετέχετε σήμερα διαδικτυακά. Ανανεωμένοι από την εποικοδομητική συνδιάσκεψη της Γενεύης το περασμένο Σαββατοκύριακο και τη συνδιάσκεψη της Νέας Υόρκης νωρίτερα τον Μάιο, έχουμε μια ακόμη ευκαιρία να στοχαστούμε πάνω στην τονική σκέψη: «*Ας βεβαιώσει ο όμιλος τη θέληση ως έκφραση του Νόμου της Θυσίας*». Η τονική σκέψη όχι μόνο μας εστιάζει στην αληθινή φύση της θυσίας, η οποία είναι ευδαιμονία όταν η θέληση-για-το καλό ρέει μέσα από εμάς, αλλά μας βοηθά να κατανοήσουμε ότι πρόκειται για μια προοδευτική διαδικασία ομαδικής πραγμάτωσης και σύνθεσης. Παρότι ο στόχος είναι μακρόπνοος, γνωρίζουμε ότι η θυσία ή η ολοκληρώνουσα ιερότητα, καθώς και η αποκήρυξη όλων όσων μας κρατούν στον κόσμο των μορφών, συνιστά μια ζωτικής σημασίας διαδικασία που αφορά την επιβίωση ολόκληρης της ανθρωπότητας. Η θέληση αποτελεί μια καθοριστική κινητήρια δύναμη στην πνευματική μας ζωή, διότι δεν αρκεί να φανταζόμαστε και να ευχόμαστε τα πράγματα να είναι διαφορετικά, αλλά καλούμαστε να επιστρατεύσουμε την ανώτερη θέλησή μας για να αγγίξουμε και να ενεργοποιήσουμε τη συνείδηση σε έμπρακτη δράση και ευθυγράμμιση με ανώτερους σκοπούς.

Το 2023 αποτελεί ορόσημο στη ζωή της Σχολής Αρκέην, από την ίδρυσή της πριν από 100 χρόνια στη Νέα Υόρκη από την Αλίκη Μπέιλι, η οποία έθεσε τις αρχές που θα πρέπει πάντα να ακολουθούνται, αναγνωρίζοντας, παράλληλα, ότι φυσιολογικά αυτή θα πρέπει να εξελίσσεται και θα αλλάζει. Επέμενε, επίσης, ότι οι διαλογισμοί και οι εσωτερικές σπουδές θα έπρεπε να βασίζονται στην υπηρεσία και στην εφαρμογή των Νόμων και αρχών της ψυχής στην καθημερινή ζωή. Σήμερα, αυτό συνεχίζει να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος έκφρασης της σχολής, όπου η μελέτη των προβλημάτων της ανθρωπότητας, για παράδειγμα και η υπηρεσία του Σχεδίου είναι βαθιά ριζωμένη στο πρόγραμμα σπουδών και στη ζωή πολλών σπουδαστών. Επιπλέον, σήμερα η Σχολή αντιπροσωπεύει μια πολιτισμικά ποικιλόμορφη ομάδα ανθρώπων, γεγονός που προσθέτει περαιτέρω στον πλούτο της ομαδικής της ζωής.

Αυτό το Σαββατοκύριακο έχουμε ένα πλούσιο και ποικίλο πρόγραμμα με συζητήσεις που ποικίλουν, από τη Φύση της Θέλησης μέχρι τους Δίαυλους Πνευματικής Διακυβέρνησης, την Ιερή Παιδική Ηλικία και την Εκπαίδευση και στοχασμούς για την Τέχνη της Παραίτησης, τον Ρόδινο Σταυρό, το σύμβολο του Νόμου της Θυσίας, ακολουθούμενου από τη Θυσία και τη Βούληση του Λαού... μαζί με οραματισμούς και διαλογισμούς. Είναι ενθαρρυντικό να γνωρίζουμε ότι, παρότι υποφέρουμε από μια συνεχή προσκόλληση στις

μορφές που αγαπάμε και στις οποίες γαντζωνόμαστε, η αληθινή φύση της Θυσίας είναι θεσπέσια – μια συμμετοχή ευλογίας στις λυτρωτικές διαδικασίες, οι οποίες γνωρίζουμε ότι θα αποτελέσουν την ιερή εκδήλωση της ζωής εάν καταφέρουμε να επιστρατεύσουμε την πνευματική θέληση ώστε να αντιταχθούμε στην ιδιοτέλεια, καθώς και στην αντίσταση απέναντι στην αλλαγή και τον μερισμό, τα οποία συναντάμε παντού.

Ένας τρόπος για να αρχίσουμε να το πραγματοποιούμε είναι να κατανοήσουμε τη δύναμη της επίκλησης. Και σήμερα, κατά την Παγκόσμια Ημέρα Επίκλησης, είναι μια ημέρα που ενωνόμαστε με χιλιάδες ανθρώπους καλής θέλησης για να ηχήσουμε από κοινού τη Μεγάλη Επίκληση και με τη δύναμή της να επικαλεστούμε το Φως ώστε να αποκαλύψει την οδό, την Αγάπη και τον Φωτισμένο Σκοπό που θα μας καθοδηγήσουν. Καθώς εκφέρουμε τις λέξεις με κατανόηση, γνωρίζουμε ότι οι θείες ενέργειες είναι ελεύθερα διαθέσιμες για εφέλκυση εκ μέρους της ανθρωπότητας.

Εργαζόμαστε επίσης μέσα στις χαρμόσυνες απελευθερωτικές ενέργειες της Πανσελήνου των Διδύμων, γνωστής και ως Φεστιβάλ του Χριστού, Φεστιβάλ της Ανθρωπότητας και Φεστιβάλ της Καλής Θέλησης. Αποτελεί για εμάς μια ευκαιρία διαπίστωσης, ότι παρά τις σοβαρές κρίσεις που αντιμετωπίζουμε μπορούμε να δούμε, επίσης, ότι η ανθρωπότητα ξεσηκώνεται και ότι πολλοί ανταποκρίνονται στο κάλεσμα της ψυχής. Αυτό μπορεί να φανεί στον αγώνα για το ανεκτίμητο δώρο της ελευθερίας που διεξάγεται σε πολλές χώρες και στις πολλές πρωτοβουλίες καλής θέλησης για την θεραπεία του περιβάλλοντος και την ανύψωση των καρδιών και των διανοιών πιο κοντά στην πραγματικότητα.

Ας ξεκινήσουμε, ωστόσο, λέγοντας όλοι μαζί την «Βεβαίωση του Μαθητή»:

*Είμαι ένα σημείο φωτός μέσα σ' ένα μεγαλύτερο Φως.
Είμαι ένα νήμα στοργικής ενέργειας μέσα στο ρεύμα της θείας Αγάπης.
Είμαι ένα σημείο θυσιαστικού Πυρός, εστιασμένο στην πύρινη Θέληση του Θεού.
Και έτσι στέκω.*

*Είμαι ένας δρόμος τον οποίο οι άνθρωποι μπορούν να βαδίσουν.
Είμαι μια πηγή δύναμης που τους επιτρέπει να στέκουν.
Είμαι μια δέσμη φωτός που φέγγει στο δρόμο τους.
Και έτσι στέκω.*

*Και στέκοντας, γυρίζω
Και βαδίζω κατ' αυτόν τον τρόπο τους δρόμους των ανθρώπων
Γνωρίζοντας τους δρόμους του Θεού.
Και έτσι στέκω.*

ΟΜ

* * * * *

Η Φύση της Θέλησης

Anne Woodward

Invictus (Ανίκητος)

Πέρα από την νύχτα που με σκεπάζει,
κατάμαυρη απ' άκρη σε άκρη
ευχαριστώ τους θεούς όποιοι και να 'ναι
για την ακατανίκητη ψυχή μου.

Κι αν έπεσα θύμα των περιστάσεων
ούτε δείλιασα ούτε έκλαιπα γοερά.
Κάτω απ' τα χτυπήματα της τύχης
το κεφάλι μου είναι ματωμένο αλλά δεν προσκυνά.

Πέρα απ' αυτό τον τόπο της οργής και των δακρύων
κι απ' τη βαριά του σκιά
ακόμα κι απ' την απειλή του χρόνου
είμαι και θα παραμείνω ατρόμητος.

Δεν έχει σημασία πόσο στενή είναι η πύλη
πόσο μεγάλο είναι το τίμημα
εγώ είμαι ο κυρίαρχος της μοίρας μου
εγώ είμαι ο καπετάνιος της ψυχής μου

WILLIAM ERNEST HENLEY

«Τι είναι ΘΕΛΗΣΗ; Μπορεί να απαντήσει η «θετική επιστήμη»; Ποια είναι η υφή αυτού του νοήμονος, άπιαστου και παντοδύναμου κάτι που κυριαρχεί στην αδρανή ύλη; Η μεγάλη Συμπαντική Ιδέα θέλησε και ο κόσμος ήλθε σε ύπαρξη. Θέλω και τα μέλη μου υπακούν».¹

Αυτό το απόσπασμα της Μπλαβάτσκι μου θύμισε αμέσως τις παρακάτω ποιητικές γραμμές από το De Rerum Natura (Για τη φύση των Πραγμάτων) του Επικούρειου ποιητή Λουκρήτιου (1ος αιώνας Π.Χ.), όπου αντικρούει τη θέση των Στωικών ότι όλη η ζωή είναι αυστηρά προκαθορισμένη:

Εάν κάθε κίνηση είναι πάντα μια μακριά αλυσίδα και η νέα κίνηση προκύπτει από την παλιά με αμετάβλητη σειρά [...] από πού προέρχεται αυτή η ελεύθερη βούληση στα ζωντανά πλάσματα όλης της γης, για την οποία λέω ότι η θέληση αυτή έχει αποσπαστεί από τις μοίρες με τις οποίες πορευόμαστε, όπου την καθεμία οδηγεί η ευχαρίστηση, παρεκκλίνοντας τις κινήσεις μας όχι σε καθορισμένους χρόνους και καθορισμένα μέρη, αλλά ακριβώς εκεί που μας έχει οδηγήσει ο νους μας;²

Τόσο η Έλενα Μπλαβάτσκι όσο και ο Λουκρήτιος αναφέρονται στις δύο κύριες όψεις της Θέλησης (δηλαδή, την πηγή όλων των όντων):

1. Πρώτη όψη: Η οικουμενική «Φύση» ή οντολογία της. Τι είναι αυτή η Θέληση που δημιουργεί ζωή και με κάποιο τρόπο εξηγεί γιατί υπάρχει κάτι και όχι τίποτα;

¹ Ε. Π. Μπλαβάτσκι, *Ισως Αποκεκαλυμμένα*, Τόμ. Ι, σ. 144

² De Rerum Natira 2:251: και 2:257:

και

2. Δεύτερη όψη: Η ηθική της, δηλαδή η παρουσία και η καθοδήγησή της μέσα μας, δίνοντάς μας μια αίσθηση για το καλό και το κακό και επομένως μια ηθική ευθύνη. Ταυτόχρονα, η δυναμική της θέλησης μέσα μας μπορεί επίσης να περιγραφεί ως η παρόρμηση προς την ελευθερία και τη δύναμη. «Θέλω και τα μέλη μου υπακούν».

Αυτή η τελευταία εμπειρία είναι η αφετηρία μας στον δρόμο προς την ελευθερία. Ο Λουκρήτιος αντιπαραβάλλει την «εγγενή δύναμη» (innata potestas) σε κάθε ζώσα ύπαρξη με τις εξωτερικές δυνάμεις της μοίρας και της “τυχειότητας”, τον όρο που χρησιμοποίησε ο Επίκουρος (4ος και 3ος αι. π.Χ.) για να χαρακτηρίσει την αρχική πηγή ύπαρξης. Χρησιμοποίησε αυτόν τον όρο όχι τόσο για να εξηγήσει τι ήταν η Φύση του όντος, αλλά περισσότερο για να βεβαιωθεί ότι ήταν μια “ελεύθερη” πηγή, μη εξαρτώμενη από τη Μοίρα ή από καθορισμένους φυσικούς νόμους.

Η λεγόμενη «ελεύθερη βούληση» που όλοι μας βιώνουμε δεν είναι ένα φαινόμενο μη υπαγόμενο κατά κάποιο τρόπο στους νόμους της φύσης, αλλά είναι η ίδια η ουσία της ύπαρξής μας. Και ακόμη κι αν κάποιοι φιλόσοφοι και επιστήμονες έχουν υποστηρίξει ότι η “ελεύθερη θέληση” αποτελεί μια ψευδαίσθηση (δηλαδή, ισχυρίζονται ότι η θέλησή μας καθορίζεται από τους νόμους της φύσης όπως καθετί άλλο), έχουμε την εμπειρία ότι μπορούμε να κατευθύνουμε τη θέλησή μας και αντιλαμβανόμαστε ότι η δύναμη και η ελευθερία μας εξαρτώνται από αυτό. Αυτό που φαίνεται να έχουν κοινό όλες οι φιλοσοφίες και τα πνευματικά συστήματα είναι ότι μας δείχνουν έναν δρόμο προς την ελευθερία. Η Θέληση του Θεού μέσα μας, θα μπορούσε να πει κανείς, είναι η θέληση για ελευθερία. Σύμφωνα με τα λόγια του Άλμπερτ Αϊνστάιν:

«Είμαι ντετερμινιστής. Ως εκ τούτου, δεν πιστεύω στην ελεύθερη βούληση. Οι Εβραίοι πιστεύουν στην ελεύθερη βούληση. Πιστεύουν ότι ο άνθρωπος διαμορφώνει τη ζωή του. Απορρίπτω αυτό το δόγμα φιλοσοφικά. Από αυτή την άποψη δεν είμαι Εβραίος... Πιστεύω, όπως ο Σοπενχάουερ, ότι μπορούμε να κάνουμε αυτό που ευχόμαστε αλλά μπορούμε μόνο να ευχόμαστε αυτό που πρέπει. Πρακτικά, ωστόσο, είμαι υποχρεωμένος να ενεργώ σαν να υπήρχε ελευθερία θέλησης. Αν θέλω να ζήσω σε μια πολιτισμένη κοινότητα πρέπει να ενεργώ ως εάν ο άνθρωπος είναι υπεύθυνο ον... Είμαι αρκετά καλλιτέχνης ώστε να αντλώ ελεύθερα από τη φαντασία. Η φαντασία είναι πιο σημαντική από τη γνώση. Η γνώση είναι περιορισμένη. Η φαντασία περιβάλλει τον κόσμο».³³

Οποσδήποτε, το ερώτημα “ποια είναι η φύση της Θέλησης” είναι το πιο αναγκαίο και θεμελιώδες ερώτημα που μπορούμε να θέσουμε. Και πράγματι, φιλόσοφοι, καλλιτέχνες, επιστήμονες, θεολόγοι και πνευματικοί στοχαστές έχουν συλλογιστεί σ’ αυτό το ερώτημα και διατυπώσει αναρίθμητες απαντήσεις, συχνά φαινομενικά αντικρουόμενες, όπως:

- 1) η Θέληση είναι η δυναμική ενός νοήμονος και αγαθού Πνεύματος ή Θεού. (Στωϊκός, Χριστιανισμός)
ή
 - 2) Η Θέληση είναι η άνευ αιτίας και σχεδιασμού ενυπάρχουσα στο καθετί κίνηση. (Επίκουρος, Σοπενχάουερ, Νίτσε)
- και

³ Από μια συνέντευξη του Άλμπερτ Αϊνστάιν με τον George Sylvester Viereck, το 1929

1) Ο Θεός είναι αγνό πνεύμα· ο φυσικός κόσμος είναι μια αντανάκλαση ή εκπόρευση.
(Πλάτωνας, Πλωτίνος)

ή

2) Ο Θεός είναι υπερβατικός, δημιούργησε τον κόσμο, αλλά είναι ξεχωριστός από την αδρανή ύλη. (Αγ. Αυγουστίνος, Καρτέσιος, οι περισσότερες θρησκείες)

και

1) Ο Θεός είναι αιώνιος και αμετάβλητος. (Σπινόζα, Αριστοτέλης)

ή

2) Ο Θεός είναι εξελισσόμενος. (Πυθαγόρας, Χέγκελ)

Το εκπληκτικό είναι, ότι σε αμφότερα τα έργα του Θιβετανού και της Μπλαβάτσκι όλες αυτές οι φαινομενικά αντίθετες ιδέες ενσωματώνονται και συντίθενται. Ήταν, μεταξύ άλλων, ο Σπινόζα που είπε ότι αν θέλει κάποιος να βρει την αλήθεια θα πρέπει να επικεντρωθεί σ' αυτό που είναι κοινό στα πράγματα (τα όντα και τις ιδέες) και όχι στο πώς μπορεί να διαφέρουν. Και αυτό ακριβώς φαίνεται να κάνουν οι διδασκαλίες του Θιβετανού και της Μπλαβάτσκι.

Η κατανόηση της φύσης της Θέλησης είναι επομένως ζωτικής σημασίας για όλους γιατί συνδέει τη μεταφυσική με την ηθική και την πνευματικότητα, και αντιστρόφως.

Αφορά τα τρία αλληλένδετα ερωτήματα για τη ζωή που τόσο έντονα διατύπωσε ο Ιμάνουελ Καντ:

1) Τι μπορώ να ξέρω;

2) Τι πρέπει να κάνω;

3) Τι μπορώ να ελπίζω;

Η ιστορία της φιλοσοφίας μπορεί ασφαλώς να χαρακτηριστεί ως μια συνεχής προσπάθεια κατανόησης της φύσης της Θέλησης και των επιπτώσεών της στη συμπεριφορά μας. Μπορούμε να μάθουμε μόνο ποια είναι η καλή και μακάρια ζωή όταν αρχίσουμε να κατανοούμε τη συμπαντική δυναμική της θειότητας. Στην αρχαιότητα, η φιλοσοφία περιλάμβανε τη θρησκεία, τη θεολογία, την επιστήμη και την ψυχολογία. Η πιο θεμελιώδης υπόθεση, την οποία συμμερίστηκαν οι περισσότεροι προσωκρατικοί στοχαστές, καθώς και ο ίδιος ο Σωκράτης, ο Πλάτωνας, ο Αριστοτέλης και οι οπαδοί τους, είναι ότι η ενσυνείδητη επίγνωση (ο νους, που μεταφράζεται συχνά ως διάνοια) έχει την ύπαρξή του πριν από το φυσικό βασίλειο. Έτσι: πριν ο Νους και πάνω από την Ύλη. Αν και οι Στωικοί υποστήριζαν ότι ύλη και νους ήταν άρρηκτα διασυνδεδεμένοι, εξακολουθούσαν να πιστεύουν ότι η ενεργητική αρχή του Θεού, δηλαδή η νοημοσύνη, ήταν εκείνη που θέτει σε κίνηση την παθητική όψη, την ύλη.

Μετά την ίδρυση της Χριστιανικής Εκκλησίας και κατά τον "Μεσαίωνα" που ακολούθησε, η φιλοσοφία (σχολαστική) βασίστηκε στα δόγματα της χριστιανικής θρησκείας. Χριστιανοί φιλόσοφοι, όπως ο Άγιος Αυγουστίνος και ο Θωμάς ο Ακινάτης, "απέδειξαν" με πολλούς τρόπους την πραγματική ύπαρξη και φύση του Θεού και του κόσμου ως δημιούργημα της Θέλησής Του.

Κατόπιν, όταν τα ευρήματα της επιστήμης άρχισαν να συγκρούονται με τα θρησκευτικά δόγματα, σημαντικοί φιλόσοφοι όπως ο Καρτέσιος και ο Σπινόζα θέλησαν να γεφυρώσουν το χάσμα ανάμεσα στις αλήθειες της επιστήμης και της θρησκείας. Ο Ντεκάρτ προσπάθησε να δομήσει τη φιλοσοφία του πάνω στη δική του αδιαμφισβήτητη εμπειρία, «Σκέπτομαι, άρα υπάρχω», αλλά σύντομα έπρεπε να εισαγάγει τον Θεό ως

δημιουργό για να ξεφύγει από έναν ολοκληρωτικό “σολιψισμό” (την ιδέα ότι μόνο ο νους κάποιου είναι βέβαιο ότι υπάρχει) και να εγγυηθεί την “πραγματικότητα” του κόσμου. Ο Σπινόζα προχώρησε το ζήτημα περισσότερο, αλλάζοντας την έννοια του “Θεού” και της Θέλησής του και εξισώνοντας τον Θεό με τη Φύση και τη Θέληση με τους δυναμικούς νόμους αυτής της φύσης. Για αυτόν, ο Θεός είναι ενυπάρχων στο καθετί, όπως είχαν ήδη πει ορισμένοι μυστικιστές φιλόσοφοι, ανάμεσά τους και ο Τζορντάνο Μπρούνο. Ωστόσο, ο Θεός είναι ο Νόμος και για να έχουμε μια καλή ζωή πρέπει να ζούμε σε αρμονία με αυτόν τον Νόμο.

Με τον Καντ και τους Γερμανούς Ιδεαλιστές, όπως ο Σέλιγκ και ο Χέγκελ, ξεκίνησε μια νέα εποχή. Ο Καντ μας έδειξε ότι βλέπουμε τον κόσμο και τον εαυτό μας αποκλειστικά μέσα από τα φίλτρα του δικού μας νου (χώρος, χρόνος, αιτιότητα κ.λπ.) και επομένως δεν μπορούμε να γνωρίζουμε την απόλυτη πραγματικότητα, «Das Ding an Sich» (το πράγμα καθ’ αυτό). Για να ζήσουμε δίκαια, χρειαζόμαστε επομένως μια ακλόνητη “κατηγορική προσταγή”, όπως την ονόμασε, πολύ παρόμοια με τη χριστιανική εντολή, «Αγαπάτε τον Θεό με όλη σας την καρδιά και τον πλησίον σας ως εαυτόν».

Μετά από αυτό, τέτοιοι φιλόσοφοι όπως ο Σοπενχάουερ και ο Νίτσε περιέγραψαν τη Θέληση ως την τυφλή «Θέληση για Δύναμη» και πώς η μόνη διαφυγή σε αυτήν την εγωιστική και καταστροφική Θέληση θα ήταν η Τέχνη (η φαντασία). Ωστόσο, οι ηθικές τους προσταγές εξακολουθούν να ηχούν πολύ οικεία: ο Σοπενχάουερ – «δείτε τον εαυτό σας σε όλους (tat twam asi) και έτσι αποκτήστε συμπόνια» ή ο Νίτσε – «κάντε μόνο εκείνα τα πράγματα που θα θέλατε να επαναλαμβάνονται επ’ άπειρον».

Μια πολύ ενδιαφέρουσα εξέλιξη ήρθε με τις ιδέες του Σέλιγκ και του Χέγκελ, δηλαδή ότι Η Θεία Θέληση είναι η Θέληση για Εξέλιξη. Η ιδέα της Εξέλιξης ως κινητήριας δύναμης πίσω από όλα τα όντα, συμπεριλαμβανομένου του Θεού, έχει αναπτυχθεί ευρέως μόνο από τον 18ο και τον 19ο αιώνα, παρότι υπαινίχθηκε από εσωτερικούς συγγραφείς όπως ο Μάιστερ Έκχαρτ και ο Τζορντάνο Μπρούνο. Ο Γερμανός φιλόσοφος Φρίντριχ Σέλιγκ ήταν, αναμφισβήτητα, ο πρώτος που στήριξε όλη του τη φιλοσοφία σε μια εξελισσόμενη θεότητα. Δήλωσε ότι ο Θεός επιθυμούσε διακαώς να γνωρίσει τον εαυτό Του με πιο συνειδητό τρόπο και ότι, φέρ’ ειπείν, χρησιμοποίησε τις διάνοιες των ανθρώπων για να το κάνει αυτό. Ο Γκέοργκ Βίλχελμ Φρίντριχ Χέγκελ ανέπτυξε περαιτέρω αυτήν την ιδέα σε ένα πλήρες σύστημα σύνθεσης που υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύει τον στόχο - και το τέλος - της ίδιας της φιλοσοφίας. Ο Θιβετανός, στα γραπτά της Αλίκης Μπέιλι, δίνει ίσως τις πιο περίτεχνες και ικανοποιητικές περιγραφές για τον Θεό, ως μια εξελισσόμενη οντότητα και για την ευθύνη του ανθρώπου να επιτρέψει να πραγματοποιηθεί αυτή η εξέλιξη:

«Οι καλύτερες διάνοιες αυτής της εποχής μόλις αρχίζουν να βλέπουν την πρώτη αμυδρή ακτίνα φωτός που διαπερνά αυτή τη γοητεία και χρησιμεύει πρώτα απ’ όλα στην αποκάλυψη του γεγονότος της πλάνης. Μέσω του φωτός που πέφτει έτσι, η ακόλουθη αλήθεια μπορεί ν’ αποκαλυφθεί σ’ όσους έχουν στάση αναμονής και ευρύτητα σκέψης: Η ίδια η Θεότητα βρίσκεται στο δρόμο προς την τελείωση».⁴

⁴ *Εσωτερική Θεραπευτική*, σ. 11

«Η εξελικτική διαδικασία καλύπτει όλα όσα είναι. Ακόμη και ο Σανάτ Κουμάρα μαθαίνει και προχωρεί από μια σχετική ατέλεια στην τελειότητα».⁵

Μπορούμε, νομίζω, να πούμε ότι η Θέληση, κατά την άποψη του Θιβετανού, είναι η δυναμική του Θεού και όλης της ύπαρξης. Είναι η κορωνίδα της Θείας Τριάδας (Θέληση, Κατανόηση (ή Φως) και Αγάπη). Είναι η Ισχύς του Θεού στην οποία μπορούμε συνειδητά να συμμετέχουμε.

Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω, αντιλαμβάνομαι ότι το θείο θέλημα είναι αμετάβλητο, με την έννοια ότι είναι αιώνιο, περιλαμβάνει όλα όσα υπάρχουν και δεν θα πάψουν ποτέ να υπάρχουν, αλλά ότι η μορφή του εξελίσσεται συνεχώς, και ότι, αυτή την εποχή, οι άνθρωποι θα πρέπει να διευκολύνουν και να υποστηρίξουν αυτή τη διαδικασία.

Ενδιαφέρον έχει η απάντηση στο ερώτημα της Μπλαβάτσκι, εάν η επιστήμη θα μπορέσει ποτέ να μας πει τι είναι η θέληση: αυτό ακριβώς επιχειρούν ορισμένοι σύγχρονοι στοχαστές. Στις τρέχουσες συζητήσεις για τη (μη) ύπαρξη ή (μη) αναγκαιότητα ενός Θεού ή θείου σχεδίου και της (μη) ύπαρξης ελεύθερης βούλησης στους ανθρώπους, που υποκινήθηκαν από τους *Ρίτσαρντ Ντόκινς*, *Στίβεν Χόκινγκ* και *Ντάνιελ Ντένιτ*, ακούμε τακτικά διαψεύσεις διάσημων φιλοσόφων και θρησκευτικών στοχαστών. Η εναλλακτική απάντηση του Χόκινγκ (στο συναρπαστικό κατά τα άλλα βιβλίο του *Το Μεγάλο Σχέδιο*) είναι ότι η Θέληση του Θεού δεν ήταν απαραίτητη για να “έρθει σε ύπαρξη ο κόσμος”, αλλά ότι “ήρθε σε ύπαρξη από το τίποτα”. Ωστόσο, πριν από εκείνη τη στιγμή “όπου ξεκίνησε ο χρόνος”, παραδέχεται ότι δεν υπήρχε τίποτα, υπήρχε όμως νόμος. Και, όπως εξηγεί ο Εβραίος φυσικός Τζέραλντ Σρέντερ στο βιβλίο του *The Big Bang Creation: God or the Laws of Nature*,

«*Το Μεγάλο Σχέδιο* του Χόκινγκ φέρνει την είδηση, πικρή για κάποιους, ότι... για να δημιουργηθεί ένα σύμπαν από το απόλυτο τίποτα δεν χρειάζεται ο Θεός. Το μόνο που χρειάζεται είναι οι νόμοι της φύσης. ... Εκεί, μπορεί να υπήρξε μια δημιουργία μεγάλης έκρηξης χωρίς τη βοήθεια του Θεού, με την προϋπόθεση ότι οι νόμοι της φύσης προηγήθηκαν του σύμπαντος. Η αντίληψή μας για το χρόνο ξεκινά με τη δημιουργία του σύμπαντος. Επομένως, εάν οι νόμοι της φύσης δημιούργησαν το σύμπαν, αυτοί οι νόμοι θα έπρεπε να υπήρχαν προτού υπάρξει χρόνος, που σημαίνει ότι οι νόμοι της φύσης θα ήταν εκτός χρόνου. Αυτό που θα είχαμε τότε θα ήταν νόμοι, εντελώς εκτός φύσης και εκτός χρόνου, οι οποίοι δημιουργούν ένα σύμπαν. Τώρα, αυτή η περιγραφή μπορεί να ακούγεται κάπως οικεία. Μοιάζει αρκετά με τη βιβλική έννοια του Θεού: εκτός φύσης, άχρονος και ικανός δημιουργός ενός σύμπαντος».

Επιστρέφοντας στις απόψεις του Θιβετανού, ο οποίος ξεκαθαρίζει ότι ο Μεγάλος Νόμος της Θυσίας είναι «μία από τις ώσεις της ζωής ... του Ενός εντός του Οποίου ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε», θα μπορούσαμε να συμπεράνουμε ότι ο Νόμος της Θυσίας είναι ένας από τους Νόμους που υπήρχαν πριν την απαρχή του σύμπαντος και του χρόνου, αν ποτέ υπήρξε μια τέτοια αρχή, και αποτελεί μια αέναη δημιουργική πηγή ύπαρξης.

⁵ *Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις*, σ. 674

Ακολούθησε συζήτηση σε πάνελ με τους Derek Fraser, Simon Marlow και Michael Galloway, από το Κέντρο του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης.

Τρίλεπτες Παρουσιάσεις Σπουδαστών πάνω στην Τέχνη της Παραίτησης

Daniello Greco

«Ο Χορός της Παραίτησης»

Ανεξάρτητα από το πόσο έχουμε εξελιχθεί ως είδος στο πέρασμα των αιώνων, ως ανθρωπότητα ακόμα είμαστε κατά κύριο λόγο ιδιαίτερα προσκολλημένοι στην ιδέα ότι είμαστε διαχωρισμένοι ο ένας από τον άλλον, από τη φύση και από τους λεπτοφυείς κόσμους στους οποίους μερικοί σκοπεύουν να κατοικήσουν. Ως αποτέλεσμα, η φυλή έχει εμφανίσει μια ανισόμετρη υπέρ-ταύτιση και προδιάθεση όσον αφορά τη σημασία του ατόμου.

Εύκολα διαπιστώνουμε ότι όταν οι άνθρωποι επιδιώκουν να εργαστούν σε μια ενοποιημένη έκφραση, είτε πρόκειται για μια ομάδα ζηλωτών είτε για κάποια άλλη μορφή κοινότητας, ακόμη και οι πιο γνήσιες και καλοπροαίρετες ομάδες βρίσκονται απορροφημένες σε κατώτερα παιχνίδια του χωριστού εαυτού, όπως η υπερηφάνεια και ο ανταγωνισμός. Αυτές οι όψεις, που τείνουν να εκφυλίζουν τις σχέσεις, τείνουν επίσης να χαρακτηρίζονται από μια ποιότητα αυτοσυντήρησης και ακαμψίας, σαν να έχει σκληρύνει το περίβλημα της προσωπικότητας κάτω από την ασυνείδητη πίεση μιας υποκείμενης απειλής.

Θα συμφωνούσατε ίσως, ότι η ομαδική εργασία απαιτεί στην πραγματικότητα μια συνετή εγκατάλειψη της ατομικότητας ώστε να λάβει χώρα με επιτυχία στα κατώτερα πεδία · κι αυτό διότι εάν δεν υπάρχει κάποιο μέτρο αυτοθυσίας οι ομαδικές προσπάθειες συνήθως αποσυντίθενται. Χρειάζεται μια “βούληση προσαρμογής”, μια θέληση να ενσωματωθούμε με κάτι μεγαλύτερο από τον ατομικό μας εαυτό και αυτή η προσαρμογή απαιτεί μια συναινετική διάλυση της συλλογικής μας εμμονής με την ατομικότητα.

Νομίζω ότι αυτό ουσιαστικά συνοψίζεται σε ό,τι ο Θιβετανός περιγράφει ως «η άσκηση της διακριτικής αίσθησης η οποία αναπτύσσεται καθώς ο νους αποκτά αυξανόμενο έλεγχο».

Σ' αυτή την περίπτωση, η «διακριτική αίσθηση» διευκρινίζει, πότε είναι η κατάλληλη στιγμή για να διατηρείται η ατομικότητα σε εκκρεμότητα και πότε είναι η κατάλληλη στιγμή για να επικρατεί.

Ας γίνει λοιπόν ξεκάθαρο ότι η παραίτηση αναφέρεται στην πράξη της εγκατάλειψης ή της απάρνησης κάποιου πράγματος, συχνά με μια αίσθηση απροθυμίας ή παραχώρησης. Συνεπάγεται μια συνειδητή απόφαση να εγκαταλείψει κάποιος κάτι που τελεί υπό τον έλεγχό του, χωρίς απαραίτητα να συνοδεύεται από μια αίσθηση εμπιστοσύνης ή παράδοσης.

Η παράδοση, από την άλλη πλευρά, υποδηλώνει μια πιο ολοκληρωμένη και βαθιά πράξη εγκατάλειψης. Περιλαμβάνει μια αίσθηση εμπιστοσύνης και πίστης και συχνά απαιτεί αποδέσμευση από την προσκόλληση σε κάποιο συγκεκριμένο αποτέλεσμα ή επιθυμία. Η παράδοση συνδέεται συχνά με μια αίσθηση ταπεινότητας και αποδοχής καθώς και με τη βούληση να καθοδηγείται κάποιος από κάτι πέρα από τον εαυτό του.

Αξίζει ωστόσο να σημειωθεί ότι η τυφλή παράδοση σε εξωτερικές δυνάμεις μπορεί να οδηγήσει σε απώλεια αυτονομίας και εποπτείας. Ως εκ τούτου, η «διακριτική αίσθηση»

πρέπει πάντα να λαμβάνεται υπόψη.

Καθώς αναρριχόμαστε στην κλίμακα του Όρους της Μύησης, για να υπάρξει πρόοδος, θα πρέπει συνεχώς να εγκαταλείπεται και να αφήνεται πίσω το κάθε ένα σκαλοπάτι, έτσι ώστε να απλώνεται εκ νέου το πόδι, το χέρι και η ματιά, αυξάνοντας την πρόοδό μας. Ακολουθώντας, η στοχαστική διάκριση μας δίνει τη δυνατότητα να αναπτύξουμε εμπιστοσύνη μέσω εμπειρίας· εμπιστοσύνη ότι μπορούμε να προοδεύσουμε παραιτούμενοι. Και, με τον καιρό, αυτή η διαδικασία γίνεται μια αξιόπιστη μέθοδος που οδηγεί μπροστά.

* * * * *

Vaishali Waware

Καλησπέρα σε όλους...!

Το θέμα που θα θίξω εδώ είναι η «Τέχνη της Παραίτησης».

Στον σημερινό κόσμο όπου κυρίαρχη είναι η συσσώρευση πλούτου και η αποθησαύριση αγαθών και το 1% του πληθυσμού κατέχει περισσότερο πλούτο από τον υπόλοιπο κόσμο μαζί, η συζήτηση για την «Τέχνη της Παραίτησης» παίζει σημαντικό ρόλο.

Ο Βούδας εγκατέλειψε την οικογένειά του, το παλάτι και το βασίλειό του, αλλά εξακολουθούμε να τρέχουμε μετά την τεκνοποίηση, να φτιάχνουμε την ίδια οικογένεια, να επιθυμούμε ένα μεγάλο σπίτι και μια περίοπτη κοινωνική θέση. Προσπαθούμε να ακολουθήσουμε τη διδασκαλία του Βούδα, αλλά το παράδοξο είναι ότι ο εξωτερικός κόσμος μας διδάσκει να αποκτούμε και να πετυχαίνουμε όλο και περισσότερα καθώς αυτό θεωρείται σημάδι επιτυχίας, δύναμης και κύρους.

Ουσιαστικά υπάρχει ανάγκη να αναλογιστούμε τι, γιατί και πώς πρέπει να εγκαταλείψουμε.

Πρώτα και κύρια, πρέπει να εγκαταλείψουμε την προσκόλληση στο εγώ μας. Το εγώ μας είναι η φωνή μέσα στο κεφάλι μας που μας λέει ότι είμαστε καλύτεροι από τους άλλους. Δημιουργεί μια λανθασμένη αίσθηση σπουδαιότητας του εαυτού μας και μας διαχωρίζει από τους άλλους. Εγκαταλείποντας το εγώ μας, μπορούμε να βιώσουμε μια αίσθηση ενότητας με όλα τα όντα και να βρούμε αληθινή ευτυχία και ειρήνη.

Τα υλικά αγαθά είναι πρόσκαιρα και δεν μπορούν να μας φέρουν διαρκή ευτυχία. Αλλά η επιθυμία μας για αυτά είχε ως αποτέλεσμα περισσότερα εισοδήματα, ανισότητα και κοινωνική αστάθεια. Ξεπερνώντας την προσκόλλησή μας στα υλικά αγαθά, μπορούμε να απλοποιήσουμε τη ζωή μας και να επικεντρωθούμε σε ό,τι πραγματικά έχει σημασία.

Πρέπει να εγκαταλείψουμε την προσκόλληση μας στους ανθρώπους και τις σχέσεις. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να γίνουμε αδιάφοροι ή σκληρόκαρδοι. Σημαίνει ότι δεν πρέπει να προσκολλόμαστε σε ανθρώπους ή να περιμένουμε να εκπληρώσουν τις συναισθηματικές μας ανάγκες, αλλά να τους αγαπάμε χωρίς όρους. Γιατί όταν παραμένουμε προσκολλημένοι σε ανθρώπους, συχνά δημιουργούμε προσδοκίες και όταν αυτές οι προσδοκίες δεν ικανοποιούνται, νιώθουμε απογοητευμένοι, πληγωμένοι ή θυμωμένοι.

Οι προηγούμενες εμπειρίες μας, διαμορφώνουν αυτό που είμαστε σήμερα, αλλά δεν μας καθορίζουν. Συχνά, παραμένουμε προσκολλημένοι σε πληγές, τύψεις ή τραύματα του παρελθόντος και τα αφήνουμε να υπαγορεύουν το παρόν και το μέλλον μας. Πρέπει να εγκαταλείψουμε την προσκόλλησή μας στο παρελθόν μας και να δημιουργήσουμε χώρο για νέες εμπειρίες, ευκαιρίες και ανάπτυξη.

Ο φόβος είναι ένα φυσικό ανθρώπινο συναίσθημα, αλλά μπορεί να μας παραλύσει και να μας εμποδίσει να ζήσουμε τη ζωή μας στο έπακρο. Συχνά κολλάμε στους φόβους μας γιατί μας δίνουν μια αίσθηση ασφάλειας ή ελέγχου. Αφήνοντας την προσκόλληση στους φόβους μας, μπορούμε να βγούμε από τη ζώνη άνεσής μας, να ρισκάρουμε και να εξερευνηήσουμε νέες δυνατότητες.

Συμπερασματικά, η τέχνη της παραίτησης είναι να εγκαταλείψουμε την προσκόλλησή μας στο εγώ, τους ανθρώπους, τις σχέσεις, το παρελθόν και τους φόβους μας. Η εγκατάλειψη υλικών αποκτημάτων μπορεί να βοηθήσει στη χρήση του πλούτου για τη δημιουργία θετικού κοινωνικού αντίκτυπου επενδύοντας στην εκπαίδευση, την υγειονομική περίθαλψη και την περιβαλλοντική βιωσιμότητα, δημιουργώντας έτσι έναν πιο δίκαιο και βιώσιμο κόσμο για όλους. Με την εξάσκηση αυτής της τέχνης, μπορούμε να απελευθερωθούμε από τα βάσανα, να βρούμε εσωτερική γαλήνη και να ζήσουμε μια ζωή με χαρά, σκοπό, συνεργασία και πληρότητα. Νομίζω ότι πρέπει να ενθαρρύνουμε τον εαυτό μας να αναλογιστεί τι πρέπει να εγκαταλείψουμε στη ζωή μας για να ασκήσουμε αυτήν την Τέχνη.

Σας ευχαριστώ...

* * * * *

Monika Pakenaite

Δεν αμφιβάλλω ότι όλοι εσείς εδώ έχετε ήδη από καιρό εντρυφήσει στην έννοια της «παραίτησης», όμως αυτό που γνωρίζω επίσης είναι ότι θα σας πλησιάσει ο τελευταίος κουρασμένος προσκυνητή ζητώντας σας απεγνωσμένα αυτή την τελική οδηγία, οπότε και ετοιμάσα κάτι που μπορείτε να του προσφέρετε, σε μια μορφή που ο καθένας μπορεί να απολαύσει – μια τούρτα. Την έχω κατασκευάσει σε τρεις στρώσεις, το ελάχιστο που χρειάζεται για να την κάνω ελκυστική. Της έχω προσθέσει και μια μυστική γέμιση.

Προκειμένου να κάμψουμε κάθε επιφυλακτικότητα, συμπάσχουμε με τον προσκυνητή. Το τραγανό μπισκότο στη βάση αποτελείται από καθαρά γεγονότα. Έχουμε δουλέψει σ' αυτό το μάθημα από τα γεννοφάσκια μας· έπρεπε να παραιτηθούμε από την προστατευτική σιγουριά της αυθεντικότητάς μας, το δεκανίκι, την εκδίκησή μας, και το κάναμε, απρόθυμα, αλλά τώρα μας ζητούν να τα αφήσουμε όλα· αλλά αυτό το Όλα περιλαμβάνει την αυτολύπηση και εκεί είναι που βάζουμε ένα όριο! Είμαστε η μαλακή πλευρά στην διπλή ταινία σκρατς, με την ευγενική μας αγάπη και την αμείωτη αισιοδοξία μας, αλλά ο κόσμος όπως τον ξέραμε είναι η σκληρή πλευρά της και έχουμε εμπλακεί στην πιο αλλόκοτη στενή σχέση, οπότε τώρα είμαστε βέβαιοι ότι για να εγκαταλείψουμε οτιδήποτε συνεπάγεται τον διαχωρισμό των δύο, και αυτό θα κοστίσει. Η τραγανή υφή της βάσης περιέχει 'ξηρούς καρπούς – μια αγγλική έκφραση (it's all nuts) που σημαίνει 'σκέτη τρέλα'. Αντιλαμβανόμενοι ότι κάθε κομμάτι της είναι όμοιο, κολλημένο δίπλα στο άλλο, μπορούμε να μηρυκάζουμε, ξανά και ξανά, τρίμματα και ψίχουλα σαν να ήταν μονάχα ένα όνειρο και απελευθερώνοντας τα υποδεέστερα από τους καημένους τους εφιάλτες τους.

Η μεσαία στρώση, εκείνη που περιέχει επιπλέον το μυστικό συστατικό, μας λέει, δεν χρειάζεται ποτέ να εγκαταλείψετε, μείνετε στις γεύσεις—είναι από λεμόνι, είναι σαν την άνοιξη ή είναι οι πολύτιμες αναμνήσεις σας;— δεχτείτε το και αφήστε με να είμαι για πάντα ό,τι χρειάζεστε! Επιλέξτε την αφρόκρεμα και ό,τι πιο εκλεκτό αφήνοντας κατά μέρος οτιδήποτε λιγότερο· το παρελθόν σας τώρα είναι μια ευλογία γιατί σας οδήγησε στο πλούσιο κέντρο και το μέλλον σας αναμφισβήτητα χρυσό, διότι πηγάζει από το πλούσιο κέντρο.

Ενώ η δεύτερη στρώση ήταν η καρδιά του υλικού, στην κορυφή βρίσκεται η τέχνη. Για να συνδυαστεί με την παρομοίωση, θα ανατρέξουμε σε μια παρουσίαση για το τσάι. Μια τελετή τσαγιού, είτε είναι Κινέζικη, Ιαπωνική, είτε του Τρελοκαπελά στο παραμύθι της 'Χώρας των Θαυμάτων', έχει να κάνει με την αναλογία. Ο καλλιτέχνης έχει γευτεί το πικρό σκοτάδι της σοκολατένιας γέμισης και έχει μάθει το μυστικό της. Η εστίαση του δασκάλου του τσαγιού είναι σαν ένας τοίχος από φωτιά που απωθεί οποιονδήποτε σκόρο με ανεπιθύμητη επιρροή· αυτοί εξακολουθούν να έρχονται, φυσικά, μόνο και μόνο για να καίγονται σε εκείνο το φως, εκστασιασμένοι. Φαρδιά μανίκια που δεν αφήνουν περιθώριο για σκληρή δουλειά, βερνίκια νυχιών, χρυσοποίκιλτα κύπελλα—ο καλλιτέχνης δουλεύει με χάρη· ένα άνθος γιασεμιού πέφτει στο τσάι για πρώτη φορά. Καλοδεχούμενες οι εκπλήξεις. Ο καθημερινός νους παίρνει τη θέση του κάνοντας αυτό που αγαπά περισσότερο και αρνείται ψυχρά οτιδήποτε άλλο εκτός από τα σχετικά με την παρουσίαση του τσαγιού. Χρειάζεται ίσως το τσάι περισσότερο από αυτό ... το γιασεμί; Όχι. Τέλος. Είναι τόσο απλό, έτσι ώστε το βάθος να μπορέσει να λάμψει.

Τέλος, όταν με ψεύτικη ταπεινοφροσύνη ο προσκυνητής αρνηθεί το τσάι, πείτε τους: «Υπάρχουν τόσοι θησαυροί στη χώρα της ειλικρίνειας, εγκαταλείψτε τα ψέματά σας και θα γίνετε πλούσιοι!», ύστερα ρίξτε στο φλιτζάνι τους λίγο τσάι από κάποιο ύψος, ώστε να τους πιτσιλίσει μια σταγόνα και δώστε τους το κομμάτι τούρτας τους. Μέχρι στιγμής τους δελεάσατε με γλυκίσματα και τους βάλατε σε πειρασμό με πλούτη· και αν ύστερα από όλα αυτά πουν, «Μα δεν θα είναι ανιαρό να ριγείς σαν αγάπη για πάντα;», εσείς πείτε, «Όχι, ΕΣΥ είσαι ανιαρός, η αγάπη είναι ό,τι καλύτερο υπάρχει». Και αν πουν ότι η τούρτα τους πέφτει πολύ βαριά ή ότι έχει υπερβολικά πολλές θερμίδες, πείτε τους να την αφήσουν και να κάψουν το κομμάτι τους στα πυρά της αγάπης.

Σας ευχαριστώ, για τη μεγάλη χαρά να βρίσκομαι εδώ ανάμεσα σε όλους εσάς, φιλοσόφους του εσωτερισμού και ανθρώπους που τους χαρακτηρίζει η καλή θέληση— μια πλευρά μου φοβόταν ότι υπάρχουνε πραγματικά μόνο σ' έναν μυθικό κόσμο, ιππεύοντας μονόκερους— και δεν είναι ότι δεν σας πίστευα, πιστεύω πραγματικά σε εσάς και σας ευχαριστώ για το φως σας.

* * * * *

ΕΦΕΛΚΥΟΝΤΑΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ - ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ

* * * * *

Παρουσίαση και Συζήτηση

Ιερή Παιδική Ηλικία: Εκπαίδευση και η Θέληση-για-το Καλό

George Bargilis

(Μια εκτενέστερη εκδοχή αυτής της παρουσίασης διατίθεται κατόπιν αιτήματος ή στον ακόλουθο σύνδεσμο: https://www.lucistrust.org/uploads/arcaneschool/Bargilis_full_Conference_Talk.pdf)

«Εὰν μη στραφῆτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών». Κατά Ματθαίο 18:3

Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι η αθωότητα και η ταπεινότητα ενός παιδιού, συνοδευόμενη από Αγάπη, είναι η Αληθινή φύση του ανθρώπινου γένους. Τα παιδιά είναι ακόμα "σε επαφή" με την καρδιά τους και πρέπει να διασφαλίσουμε ότι η αθωότητα και η

ταπεινότητα χωρίς εγωισμό που κατευθύνεται από την Αγάπη πρέπει να διατηρηθεί καθ' όλη τη διάρκεια της ενήλικης ζωής τους.

Στη Βουδιστική παράδοση το ιδεώδες του ωσάν παιδιού «σκεπτικού του αρχάριου» είναι πολύ γνωστό. Η μαντάμ Μπλαβάτσκι αναφέρει ότι «Ο μαθητής πρέπει να ανακτήσει την παιδική κατάσταση που έχει χάσει».

Ως διευθυντής σχολείου, πιστεύω σε ένα μαθησιακό περιβάλλον που καλεί τα παιδιά να εξερευνήσουν τις εσωτερικές τους δυνατότητες, τον εσωτερικό τους εαυτό. Αυτό απαιτεί από κάποιον το «γνώθι σαυτόν» για να κατανοήσει τους άλλους και για να γίνει αυτό για το οποίο προορίζεται. Κατ' αυτόν τον τρόπο, τα παιδιά μπορούν να ανακαλύψουν τον σκοπό του προορισμού τους, ποια είναι η κλήση τους και τι έχουν να προσφέρουν για να κάνουν αυτόν τον κόσμο πιο όμορφο.

Υπάρχει μια ισχυρή ελίτ, παρούσα στη ζωή μας, που επιθυμεί την απανθρωποποίηση και την αποπνευματοποίηση της ανθρωπότητας. Διακηρύττουν ότι δεν υπάρχει Θεός, δεν υπάρχει ψυχή, δεν υπάρχει ελεύθερη βούληση. Επιχειρούν στον κόσμο των παιδιών με τα δημοσιεύματά τους, τις ιδέες τους και τις πεποιθήσεις τους για την οικογένεια, τον Θεό, την ψυχή και την ανθρωπότητα. Δημιουργούν τη δική τους εκπαιδευτική νεωτερικότητα, ώστε «να φέρουν επαναστατικές ανατροπές στην εκπαίδευση». Παιδιά σε νεαρή ηλικία, τα οποία είναι ευάλωτα και η προσωπικότητά τους βρίσκεται ακόμη υπό διαμόρφωση, μπορούν να δεχτούν έναν ορισμένο τύπο προπαγάνδας και κατήχησης με στόχο να νιώσουν αρκετά άνετα ώστε να υιοθετήσουν έναν «εναλλακτικό» τρόπο ζωής.

Σκοπός τους είναι να ελέγξουν κάθε άλλη όψη της ανθρώπινης ζωής, την ίδια την ουσία της ύπαρξής μας, την ψυχή μας και την ψυχή των παιδιών μας. Ο Ρούντολφ Στάινερ προειδοποίησε πριν από εκατό χρόνια ότι η ανθρωπότητα θα δεχόταν πνευματική επίθεση από αυτό που περιέγραψε ως τα «Εκπεσόντα Πνεύματα του Σκότους».

Φαινομενικά, η βαναυσότητα απέναντι στα παιδιά δεν γίνεται πλέον αποδεκτή στον σύγχρονο κόσμο. Το έτος 2023 θα σηματοδοτήσει την 34η επέτειο της Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού. Ωστόσο, όσο προστατευτικοί και αν φαίνεται ότι είμαστε, ζούμε σε έναν κόσμο όπου εκατομμύρια παιδιά που μεγαλώνουν σε αναπτυσσόμενες χώρες σε όλο τον κόσμο είναι εκτεθειμένα στον πόλεμο, την ακραία φτώχεια, τη βία, την εκμετάλλευση, ακόμη και την πείνα.

Τελικά, η κοινωνία βλάπτει τον εαυτό της όταν βλάπτει και διαφθείρει τη νεολαία της. Ακόμα και αν δεν κακοποιούνται, δεν παραμελούνται ή δεν υφίστανται εκμετάλλευση, στον σημερινό κόσμο, τα παιδιά διδάσκονται κυρίως να εκτιμούν τον υλισμό και ενθαρρύνονται να υιοθετήσουν μια κουλτούρα ιδιοτέλειας.

Πιστεύω ότι κάθε εκπαιδευτικός πρέπει να θέτει ένα θεμελιώδες ερώτημα στο ξεκίνημα της σταδιοδρομίας του στην διδασκαλία των παιδιών: Τι σημαίνει να εκπαιδεύεται κάποιος; Πρέπει η εκπαίδευση να προσανατολίζεται απλώς στην προσαρμογή στην κοινωνία και τους κανόνες της;

Χρειάζεται να προσφέρουμε μια καινοτόμο προσέγγιση στην εκπαίδευση που θα ενθαρρύνει τα παιδιά να εξελιχθούν σε πολίτες του κόσμου με εμπιστοσύνη. Η αυτοεκτίμηση, ο σεβασμός για τον πολιτισμό, τις αξίες και τις παραδόσεις των άλλων, η ανεκτικότητα και η κατανόηση είναι βασικές ιδιότητες για την ανάπτυξη του ατομικού δυναμικού του καθενός.

Θα πρέπει να βοηθήσουμε τα παιδιά να αντιληφθούν ότι όλοι είμαστε εδώ για να συνεισφέρουμε σε αυτόν τον κόσμο και να διδαχτούμε μέσα από μαθήματα ζωής, ώστε να μπορέσουμε να εξελιχθούμε και να μετασχηματιστούμε, κατά τον προορισμό μας. Θα πρέπει να εμπνεύσουμε τα παιδιά να αναπτύξουν την ικανότητα να αγκαλιάζουν όλα τα παραπάνω, να βρίσκουν τη φωνή τους μέσα από τη δημιουργική έκφραση, ώστε τα οράματα να υλοποιούνται και να γίνονται πραγματικότητα, μέσα από την πνευματική ωρίμανση, την ανάπτυξη της εσωτερικής ελευθερίας.

Μέσω της εκπαίδευσης, ένα κύριο μέλημα όλων των αληθινών εκπαιδευτών θα πρέπει να είναι η ορθή κατεύθυνση της Θέλησης. Η θέληση-για-το καλό, η θέληση-για-ομορφιά και η θέληση- για-υπηρεσία πρέπει να καλλιεργούνται με όλα όσα συνεπάγονται. Η ρίζα της λέξης θυσία είναι Sacer· καθιστώ κάτι ιερό ή ολόκληρο. Έτσι, η θέληση για προσφορά υπηρεσίας πρέπει να καλλιεργείται στις νεαρές καρδιές. Σίγουρα, διδάσκοντας στα παιδιά πώς να συνεργάζονται σε ατμόσφαιρα καλής θέλησης, δεν υπάρχει πρόβλημα που να μην μπορεί να επιλύσει η ανθρωπότητα. Καλή θέληση είναι η πρώτη προσπάθεια του ανθρώπου να εκφράσει την αγάπη του Θεού.

Ο κύριος στόχος κάθε αληθινής εκπαιδευτικής προσπάθειας πρέπει να είναι η αγάπη σε εκδηλωμένη δραστηριότητα, η οποία οδηγεί σταδιακά στη σοφία. Η αγάπη για τον εαυτό μας (αυτοσυνείδηση), η αγάπη για τους γύρω μας (ομαδική συνείδηση), γίνεται τελικά αγάπη για το σύνολο (συνείδηση του Θεού). Η λέξη ΑΓΑΠΗ σπάνια αναφέρεται στους εκπαιδευτικούς κύκλους.

Ο Έρωτας είναι ο αρχαιότερος από τους Έλληνες θεούς και εκείνος που έφερε αρμονία από το χάος. Ο Έρωτας θεωρείται από ορισμένους εκπαιδευτικούς ουσιώδης για την αποκατάσταση της ψυχής στην εκπαίδευση, καθώς η αγάπη λειτουργεί ως ενοποιητική δύναμη. Η αγάπη της οικογένειας ή της φυλής –στα ελληνικά η «στοργή»– μπορεί να επεκταθεί ώστε να συμπεριλάβει τα μέλη της ευρύτερης ανθρώπινης οικογένειας στο σύνολό της, που προκύπτει φυσικά από την ανθρωπιά μας. Μια άλλη διάσταση της αγάπης είναι η «φιλία», ο δεσμός μεταξύ φίλων και κοινότητας, ο οποίος ενθαρρύνεται στην εκπαίδευση μέσα από προγράμματα μάθησης υπηρεσίας που φέρνουν τους μαθητές στην ευρύτερη κοινότητα εκτός και πέραν των ορίων του σχολείου. Εξίσου σημαντικό είναι να καλλιεργείται στους μαθητές η αγάπη για τους ξένους, η «φιλοξενία». Η Φιλοξενία, επεκτείνει την έννοια της αγάπης σε όσους βρίσκονται πέρα από τον στενό κύκλο των φίλων και της οικογένειας, διευρύνοντας την πνευματική άποψη για τον κόσμο.

Το ρητό του σχολείου μας θεμελιώνεται στο «Σοφία Πάντων Κάλιστον» του Πλάτωνα, η Σοφία πάνω απ' όλα. Η γνώση δεν είναι σοφία. Η σοφία δεν μπορεί να βρεθεί στα βιβλία, δεν μπορεί να συσσωρευτεί, να απομνημονευτεί ή να αποθηκευτεί. Η σοφία έρχεται εγκαταλείποντας το εγώ μας· δεν έρχεται μέσα από τον φόβο ή την καταπίεση, αλλά από την παρατήρηση και την κατανόηση των καθημερινών περιστατικών στις ανθρώπινες αλληλεπιδράσεις.

Η Σχολή της Αμερικανικής Ακαδημίας Λεμεσού έχει μια δήλωση αποστολής που περιλαμβάνει και υιοθετεί τις Αρχές και τις έννοιες που περιγράφονται και αναλύονται παραπάνω. Η θέληση-για-το καλό είναι βαθιά ριζωμένη στην ψυχοσύνθεση του σχολείου μας.

Ο Andrew Harvey, στο βιβλίο του «The Hope», (2009) μας προτρέπει να προσδιορίσουμε ποια από τα ζητήματα του κόσμου μας ραγίζει την καρδιά και να μετατρέψουμε αυτόν τον σπαραγμό σε μια ζωντανή δύναμη έμπρακτης συμπόνιας. Ο δικός μου προσωπικός σπαραγμός που με στοιχειώνει από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου είναι η δεινή

κατάσταση των παιδιών. Οι εικόνες της Μπιάφρα, της Αιθιοπίας και του Βιετνάμ, τη δεκαετία του '60, έχουν χαραχτεί στο υποσυνείδητό μου, τόσο ζωντανές όσο και εκείνες των παιδιών που υποφέρουν στον 21ο αιώνα. Η εμπειρία μου ως πρόσφυγας στην ίδια μου τη χώρα, απλώς δυνάμωσε την ενσυναίσθηση και την κατανόησή μου του πόνου που υφίσταται. Αν μπορούσα να βρω έναν τρόπο να ανακουφίσω αυτό τον πόνο μέσα στα όρια των δυνατοτήτων μου και ταυτόχρονα να βοηθήσω τα παιδιά να αφυπνιστούν ως ανθρώπινα όντα στην εσωτερική τους θειότητα, τότε αισθάνομαι ότι θα είχα συνεισφέρει τον δικό μου «άνεμο ελπίδας» στη διατήρηση όσο και στην αφύπνιση της ανθρωπότητας.

Είναι το πάθος μου και νομίζω ότι υπάρχει ανάγκη να δημιουργήσω, σε αυτό ένα μικρό μέρος του κόσμου, μια σχολική κοινότητα η οποία θα παρέχει ένα εκπαιδευτικό περιβάλλον όπου τα παιδιά θα προστατεύονται και θα ενθαρρύνονται να αναπτυχθούν όχι μόνο ως άτομα για να ζήσουν εποικοδομητικά στον κόσμο του σήμερα, αλλά και όπου θα αναπτύσσονται πνευματικά με τέτοιο τρόπο ώστε ο αντίκτυπος και η συμβολή τους στην πνευματική ανάπτυξη της κοινωνίας να είναι ουσιαστικής σημασίας.

Για κάποιους ανθρώπους, η ένταξη της πνευματικής ανάπτυξης στο σχολικό πρόγραμμα σπουδών σημαίνει τη διδασκαλία θρησκευτικών. Η πνευματική ανάπτυξη των παιδιών, ωστόσο, δεν είναι καθόλου απαραίτητο να περιλαμβάνει θρήσκευμα. Όπως εξηγεί η Αλίκη Μπέιλη, «Η εκπαίδευση πρέπει να ικανοποιεί τις ανάγκες του ανθρώπινου πνεύματος». Τα παιδιά μπορούν να καθοδηγηθούν να αφουγκράζονται με την καρδιά, να ακούν για να κατανοούν, να εκτιμούν χωρίς να κρίνουν, αλλά να έχουν αγάπη και να προσφέρουν συμπόνια. Αυτός είναι ο τρόπος για να γίνουν εξ ολοκλήρου ανθρώπινα και πλήρως Θεϊκά.

Επί του παρόντος, η ομάδα σχολείων της οποίας προϊστάμαι προσφέρει έναν αριθμό υποτροφιών για να βοηθήσει παιδιά με οικονομικά προβλήματα να σπουδάσουν. Αυτό επεκτείνεται σε διεθνές επίπεδο, με παιδιά από το εξωτερικό στα οποία έχουν προσφερθεί πλήρεις υποτροφίες για σπουδές στις εγκαταστάσεις οικοτροφείου της Αμερικανικής Ακαδημίας. Σε αυτό συγκαταλέγονται παιδιά από την Ουκρανία, τη Ρωσία, τη Γάζα, τη Δυτική Όχθη ακόμη και από την Κύπρο. Στόχος είναι να προσπαθήσουμε να προσφέρουμε αυτή την υπηρεσία σε πολύ ευρύτερη κλίμακα προσκαλώντας παιδιά από τη χώρα μας αλλά και από όλο τον κόσμο.

Για να προχωρήσει το έργο αυτό, το πρώτο βήμα είναι να εξασφαλιστούν οι οικονομικοί πόροι που απαιτούνται για την υποστήριξη αυτής της ιδέας. Πρόθεσή μου είναι να δημιουργήσω ένα διεθνές φιλανθρωπικό ταμείο που θα βοηθήσει στην οργάνωση της διαδικασίας, διευκολύνοντας και υποστηρίζοντας την εκπαιδευτική, κοινωνική και πνευματική ανάπτυξη παιδιών από όλο τον κόσμο. Θέλω να πιστεύω ότι θα μπορέσουμε να φτάσουμε σε μέρη του κόσμου όπου το κακό προκαλεί δυστυχία και άσκοπη απώλεια ζωής για τα παιδιά. Γνωρίζω ότι δεν μπορούμε να σώσουμε ή να βοηθήσουμε όλα τα παιδιά του κόσμου, αλλά ακόμα κι αν ένα παιδί εκπαιδευτεί με τις σωστές βάσεις, τότε αυτό το παιδί μπορεί να επιστρέψει στη χώρα του για να προσφέρει τις γνώσεις που απέκτησε. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα αγνοήσουμε τα παιδιά της δικής μας κοινωνικής δομής. Έχουν επίσης μεγάλη ανάγκη για βοήθεια και υποστήριξη, ειδικά καθώς η κοινωνία μας γίνεται όλο και πιο άδικη απέναντι στα πιο αδύναμα μέλη της.

Το δεύτερο βήμα είναι η παροχή κατάλληλου περιβάλλοντος όπου αυτά τα παιδιά θα ζουν, θα συναναστρέφονται μεταξύ τους και θα μαθαίνουν. Στις εγκαταστάσεις που θα σχεδιαστούν και θα κατασκευαστούν, τα παιδιά αυτά θα απολαμβάνουν φροντίδας σε 24ωρη βάση. Κατά τη διάρκεια του σχολικού έτους θα παρακολουθούν το κανονικό

σχολικό πρόγραμμα με σκοπό να αποφοιτήσουν και να μεταβούν στο Πανεπιστήμιο όπου θα μπορούν να ακολουθήσουν μια σταδιοδρομία της επιλογής τους. Διαθέτουμε έναν αριθμό εσωτερικών συμβούλων και ψυχολόγων για να βοηθήσουν στα πνευματικά και συναισθηματικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν αυτά τα παιδιά και όλα τα παιδιά στο σχολείο μας.

Το τελευταίο και πιο περίπλοκο βήμα είναι η δημιουργία του κατάλληλου σχολικού προγράμματος σπουδών για αυτά τα παιδιά. Θα καταρτιστεί ένα ειδικό πρόγραμμα, βασισμένο στις ιδέες και τις έννοιες που διατυπώθηκαν έως τώρα, το οποίο θα ενθαρρύνει την πνευματική ανάπτυξη των παιδιών και θα τα καταστήσει συνειδητά ώστε να γίνουν τα παιδιά του αύριο. Χρειάζεται ιδιαίτερη εκπαίδευση του διδακτικού προσωπικού και συνεχής επαγγελματική κατάρτιση των διδασκόντων. Η καλλιέργεια της ψυχής απαιτεί μια διαφορετική προσέγγιση από αυτήν της επαγγελματικής εξέλιξης. Όλα τα σχολικά εγχειρίδια θα πρέπει να ξαναγραφούν όχι υπό τις σημερινές εθνικιστικές και διαχωριστικές οπτικές γωνίες, αλλά με όρους ορθών ανθρωπινων σχέσεων, δύναμης της αγάπης, θέλησης για το καλό και ανιδιοτέλειας.

Θα είναι δική μας ευθύνη να ελκύσουμε τον καλύτερο εαυτό αυτών των παιδιών· ακαδημαϊκά, πνευματικά, αισθητικά, διανοητικά. Απώτερος σκοπός μας, όπου αυτό είναι δυνατόν, να τα φέρουμε ένα βήμα πιο πέρα ώστε να αναπτύξουν πλήρως τις δυνατότητές τους ως Παιδιά του αύριο.

Τα παιδιά αντιπροσωπεύουν ένα μοναδικό δυναμικό για τον παγκόσμιο μετασχηματισμό και όταν η ευημερία των παιδιών αποκτήσει προτεραιότητα στα σχέδια της ανθρωπότητας, το αποτέλεσμα θα είναι ένας κόσμος με περισσότερη καλή θέληση, πιο υγιείς και σώφρονες σχέσεις αλληλεπίδρασης και την ευρέως διαδεδομένη αναγνώριση της μίας ανθρωπότητας. Σε μια τέτοια ατμόσφαιρα και πνεύμα συνεργασίας δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα που η ανθρωπότητα δεν μπορεί να αντιμετωπίσει και να ξεπεράσει.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ – ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ΔΙΔΥΜΩΝ 2023

Η Χριστική Αρχή στη Δημόσια Σφαίρα

Laurence Newey

Σήμερα είναι η Παγκόσμια Ημέρα Επίκλησης, μια παγκόσμια ημέρα προσευχής και διαλογισμού, όταν άνθρωποι από κάθε πνευματικό μονοπάτι συμμετέχουν σε μια καθολική έκκληση προς τη θεότητα χρησιμοποιώντας τη Μεγάλη Επίκληση. Εστιάζουν την επίκληση της ανθρωπότητας για το αναγκαίο φως, αγάπη και πνευματική διεύθυνση για την δημιουργία ενός δίκαιου, ενωμένου και ειρηνικού κόσμου. Η Παγκόσμια Ημέρα Επίκλησης γίνεται υπό την επιρροή της Πανσελήνου των Διδύμων, στην κορύφωση του ανώτερου διαλείμματος του πνευματικού έτους. Από το 1952, την ημέρα της πανσελήνου των Διδύμων γιορτάζεται και η Παγκόσμια Ημέρα Επίκλησης εστιασμένη στη Μεγάλη Επίκληση για την ενδυνάμωση της υποσυνείδητη έκκλησης της ανθρωπότητας για τον ερχομό ενός Παγκόσμιου Σωτήρα. Αυτή η πανσελήνος αποκαλείται και Φεστιβάλ της Ανθρωπότητας και ευνοεί την περαιτέρω τόνωση της Χριστικής αρχής που αφυπνίζεται στη συνείδηση εκατομμυρίων ανθρώπων ανά τον κόσμο.

Η τακτική χρήση της Μεγάλης Επίκλησης βοηθά στον συντονισμό του νου και της καρδιάς με τον ήχο του Ερχόμενου και στην ευθυγράμμιση με «το κέντρο όπου η θέληση του Θεού είναι γνωστή», τη Σαμπάλλα, ενεργοποιώντας τη χορδή στα μύχια της ψυχής

που είναι συντονισμένη με τη θεία συμφωνία και μας δίνει τη δύναμη να συνεχίσουμε να υπηρετούμε με δύναμη και σθένος. Εκφωνώντας τη Μεγάλη Επίκληση «ως εάν» εκπέμπεται από τα βάθη της ψυχής μας, παίρνουμε τη θέση μας στη χορωδία των ψυχών που αποκαλούμε πνευματική Ιεραρχία. Έτσι εξασφαλίζεται η άμεση και συνεχής εισροή της ενέργειας της Θέλησης για την αποκατάσταση του Σχεδίου στη γη και όσο περισσότερο προσεγγίζει η συνείδησή μας την ομαδική συνείδηση κατά την εκφώνηση της Μεγάλης Επίκλησης, τόσο περισσότερο συγχρονίζεται ο τόνος της ανθρωπότητας συγχρονίζεται με τον τόνο της Ιεραρχίας. Μας διαβεβαιώνουν ότι η ανταπόκριση της Σαμπάλλα θα είναι άμεση και δυναμική. Η αλληλεπίδραση αυτού του προτύπου αιτήματος-απόκρισης μπορεί να γίνει μια από τις σημαντικότερες δυνάμεις απελευθέρωσης για την ανθρωπότητα.

Θα ξεκινήσουμε εκφωνώντας την προσαρμοσμένη Μεγάλη Επίκληση. Αυτή η εναλλακτική εκδοχή δημιουργήθηκε για να προσελκύσει όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους με την μικρότερη δυνατή παρέμβαση στο βαθύτερο νόημα και τη μαντρική ισχύ της. Θα χρησιμοποιήσουμε την αρχική Μεγάλη Επίκληση αργότερα στο τέλος του διαλογισμού μας.

*Από την εστία του Φωτός μέσα από τη Διάνοια του Θεού
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.*

*Από την εστία της Αγάπης μέσα από την Καρδιά του Θεού
Ας διαχυθεί αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Ερχόμενος να γυρίσει στη Γη.*

*Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή
Ο σκοπός ας καθοδηγεί τις θελήσεις των ανθρώπων –
Ο σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.*

*Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.*

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

Τα προβλήματα του κόσμου προέρχονται από την ανθρωπότητα και πρέπει να τα λύσει η ανθρωπότητα. Στην πνευματική ζωή όμως έχει ουσία να γνωρίζουμε ότι δεν είμαστε μόνοι. Οι θείες ενέργειες αφθονούν και η έκκληση της Παγκόσμιας Ημέρας Επίκλησης είναι για την αποδέσμευση των ενεργειών που θα βοηθήσουν την ανθρωπότητα να δημιουργήσει τον νέο πολιτισμό.

Στο βιβλίο *Εσωτερική Αστρολογία* της Αλίκης Μπέιλι, διαβάζουμε ότι οι Δίδυμοι υπό τους οποίους γίνεται η Παγκόσμια Ημέρα Επίκλησης, είναι από τα σημαντικότερα εκ των δώδεκα ζωδίων και «η επιρροή τους βρίσκεται πίσω από καθένα». Επιπλέον, οι Δίδυμοι αναμεταδίδουν «τη δύναμη που επιφέρει τις αναγκαίες μεταβολές για την εξέλιξη της Χριστικής συνείδησης σε οποιοδήποτε συγκεκριμένο σημείο του χρόνου και του χώρου. Είναι πάντα συναφής προς την ανάγκη». Αναλογιζόμενοι ότι αυτό είναι το Φεστιβάλ της Ανθρωπότητας, ποιες αλλαγές χρειάζονται για την εξέλιξη της Χριστικής αρχής στη μαζική συνείδηση σε αυτό το σημείο στο χρόνο και στο χώρο; Ποιες αλλαγές στην

ανθρώπινη συνείδηση θα μπορούσαμε να αποδώσουμε κάπως στην επιρροή των Διδύμων; Εφόσον η ενέργεια των Διδύμων είναι «πάντα συναφής προς την ανάγκη», θα έπρεπε να παρατηρούμε ενδιαφέρουσες εξελίξεις στο χάος των καιρών μας, οι οποίες μπορεί να περνούν κυρίως απαρατήρητες από το κοινό, αλλά έχουν πραγματική πνευματική σημασία.

Στα φυλλάδια *Υπηρεσία του Σχεδίου* που διατίθενται δωρεάν στον ιστότοπο του Λούσις Τραστ, το Θείο Σχέδιο χωρίζεται σε επτά πεδία δραστηριότητας: Διακυβέρνηση, Θρησκεία, Εκπαίδευση, Επιστήμη, Φιλοσοφία, Ψυχολογία, Τέχνες και Πολιτισμός. Και ενώ συμβαίνουν θετικές αλλαγές σε όλα αυτά τα πεδία, ένας τομέας που φαίνεται να τυγχάνει λιγότερης προσοχής από ό,τι αξίζει από τους εσωτερικά σκεπτόμενους, είναι ο τομέας της φιλοσοφίας. Αυτό ίσως συμβαίνει επειδή τα βιβλία της Αλίκης Μπέλι ταξινομούνται εξ' ορισμού ως εσωτερική φιλοσοφία, έστω κι αν είναι ευθύνη όσων τα διαβάζουν να ανακαλύψουν το τμήμα του Σχεδίου με το οποίο αισθάνονται συνάφεια και στη συνέχεια να δημιουργήσουν σκεπτομορφές διαποτισμένες από το σχέδιο ως υπηρεσία ώστε να γεφυρωθεί η παρούσα κατανόηση της ανθρωπότητας με την μελλοντική της ανέλιξη. Η ενεργοποίηση από την επιρροή των Διδύμων είναι ιδανική επειδή αφορά την εξέλιξη της Χριστικής συνείδησης σε οποιοδήποτε συγκεκριμένο σημείο του χωροχρόνου και διευκολύνει την δημιουργία νοητικών δομών συμβατών προς την ανάγκη.

Ας αναλογιστούμε λοιπόν ότι η συνολική υγεία και κατεύθυνση της φιλοσοφίας αναπαριστά ένα τμήμα του Θείου Σχεδίου στο ανθρώπινο βασίλειο. Η Σύγχρονη Φιλοσοφία είναι ιδιαίτερα απαιτητικός τομέας υπηρεσίας και για τους ίδιους τους φιλοσόφους, επειδή το συγκεκριμένο «γνωστικό πεδίο» αναπτύχθηκε τρομερά τα τελευταία χρόνια κατακερματιζόμενο σε μυριάδες εξειδικευμένους τομείς σκέψης. Οπωσδήποτε γίνεται πολύ καλό έργο, όπως δείχνει μια λίστα με τυχαίες επιλογές από τους σημαντικότερους σύγχρονους φιλοσόφους ([most influential philosophers today](#)).¹ Σύμφωνα με τον ιστότοπο, «οι σημερινοί φιλόσοφοι ζουν τη στιγμή, διερευνώντας σε βάθος ερωτήματα που έχουν αντίκτυπο στην καθημερινότητά μας». Εντούτοις, σε ότι αφορά την πρόοδο της ανθρωπότητας προς τη σφαίρα του νοήματος και των αιτίων, αναδύεται μια διαφορετική εικόνα για το ρόλο της φιλοσοφίας, την οποία συνοψίζει πολύ ωραία ο Πάολο Παρίνι:

«...μια αίσθηση σύγχυσης σχετικά με τη φύση και τη θέση της φιλοσοφίας κλιμακώνεται και διευρύνεται στη σημερινή τεχνολογική και παγκοσμιοποιημένη κοινωνία... η φιλοσοφία, όπως έχει ειπωθεί επανειλημμένα, έχει καταστεί όλο και περισσότερο σαν μια πάλαι ποτέ τεράστια αυτοκρατορία που απώλεσε σταδιακά τις επαρχίες της, εκτός άλλων επειδή αυτές οι επαρχίες, δηλαδή οι επιστημονικοί κλάδοι που βαθμηδόν χειραφετήθηκαν από αυτήν, μπόρεσαν να αναπτύξουν θεωρήσεις ικανές να συναγωνιστούν σε εύρος τις παραδοσιακές φιλοσοφικές θεωρίες. Αυτές οι θεωρήσεις αφομοιώνουν ερωτήματα που κάποτε προορίζονταν για τη φιλοσοφία, επιτυγχάνουν αποτελέσματα που θέτουν σε αμφισβήτηση γερά εδραιωμένα φιλοσοφικά δόγματα...και ακόμα, μετατρέπουν αυτόνομα τις δικές τους βασικές αρχές σε προβλήματα. Έτσι, η φιλοσοφική διερεύνηση έχει επιπλέον στερηθεί το αποκλειστικό της δικαίωμα στις λεγόμενες θεμελιώδεις έρευνες, οι οποίες ούτως ή άλλως αντιμετωπίζουν κρίση λόγω της αυξανόμενης δυσπιστίας για την ύπαρξη απόλυτων θεμελιών γνώσης ή ηθικής»²

Υπάρχει όντως ένα διάσημο ευφυολόγημα, ότι «η φιλοσοφία της επιστήμης χρησιμεύει στους επιστήμονες όσο η ορνιθολογία στα πουλιά». Τα παράδοξα συμπεράσματα των δύο σημαντικότερων θεωριών του περασμένου αιώνα –της σχετικότητας του Αϊνστάιν και

της κβαντικής φυσικής– παρουσιάζουν μια τόσο αλλόκοτη άποψη της πραγματικότητας που κανείς δεν βγάζει νόημα. Ένα από τα θετικά της υπόθεσης ήταν η διάδοση διαφόρων βιβλίων για τον κβαντικό μυστικισμό και την υπερπροσωπική ψυχολογία, τα οποία προωθούν μια κοσμοθεωρία όπου τα πάντα είναι βασικά αλληλένδετα· ένα πεδίο «συμπαντικής συνείδησης» που μπορεί να συντονιστεί κατά κάποιον τρόπο μέσα από τους διαφόρους πνευματικούς κλάδους. Από αρνητική άποψη, ωστόσο, οι επικρατούσες επιστημονικές θεωρίες είναι αντίθετες με ένα δομημένο, ιεραρχικό μοντέλο πραγματικότητας, σύμφωνα με το οποίο δημιουργικές στρατιές αισθαντικών ζώων δομούν σε σύμπνοια με τα σχέδια υπερσυνειδητών όντων. Στις καθιερωμένες απόψεις της σύγχρονης εκπαίδευσης δύσκολα μπορούμε να δούμε το πώς, οι βασικές προϋποθέσεις ενός Θείου Σχεδίου, μια εσωτερική πνευματική διακυβέρνηση του πλανήτη καθώς και η επανεμφάνιση ενός Παγκόσμιου Δασκάλου, θα μπορούσαν έστω και να τεθούν προς νοήμονα συζήτηση.

Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους η θεωρία του ηλεκτρικού σύμπαντος που προωθείται από τους σύγχρονους επιστημονικούς στοχαστές είναι τόσο σημαντική. Όπου και αν κοιτάξουμε στους ουρανούς βλέπουμε περιστροφική κίνηση –πλανήτες, αστέρες, γαλαξίες– όλα περιστρέφονται και διανύουν τροχιές το ένα γύρω από το άλλο. Αντί να αποδίδουν αυτή την αρμονία των σφαιρών σε ανεξέλεγκτες κοσμικές εκρήξεις και συγκρούσεις, αυτοί οι στοχαστές βλέπουν την ηλεκτρική τάξη σε μια κοσμική κλίμακα. Το ηλεκτρικό σύμπαν είναι ένα σύμπαν μέσα στο οποίο δημιουργούνται ουράνια σώματα, δομούνται σε μορφή και φτάνουν σε περιστροφή με τη μεσολάβηση εξαιρετικά ισχυρών ηλεκτρικών ρευμάτων που διατρέχουν τον γαλαξιακό και διαγαλαξιακό διαστημικό χώρο. Τα μεγάλα φιλοσοφικά ερωτήματα σε αυτό το σενάριο αφορούν την προέλευση και τον έλεγχο μιας τέτοιας δύναμης και το πώς αυτά τα ρεύματα διατηρούν το σχήμα τους σε τέτοιες αχανείς αποστάσεις χωρίς τη μεσολάβηση καλωδίων όπως γίνεται στη γη. Το ενδιαφέρον συμπέρασμα είναι ότι τα ηλεκτρικά ρεύματα στο διάστημα αυτοοργανώνονται. Αυτό εγείρει περισσότερα φιλοσοφικά ερωτήματα σχετικά με τον νοήμονα σκοπό στο σύμπαν και τη σημασία των ανθρώπινων όντων ως ηλεκτρικών δημιουργών μέσα στο μεγαλύτερο όλον.

Τέτοιου είδους ερωτήματα, όπως αυτά, μπορούν να εγείρουν μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τη μεταφυσική, τη φιλοσοφία και τη θρησκεία. Για παράδειγμα, οι εσωτερικές διδασκαλίες εξισώνουν την ηλεκτρική δύναμη με την όψη Θέληση της Θεϊότητας, η οποία σχετίζεται με την επιστήμη της ανταγκάρανα, δηλαδή με τον τρόπο που η πνευματική θέληση ενός ατόμου μπορεί να προβάλει τα δικά της ρεύματα ηλεκτρικής δύναμης μέσα του, ώστε να επικοινωνήσει με μια ανώτερη όψη του εαυτού του. Πράγματι, η Προαιώνια Σοφία αναφέρει τέτοια άτομα ως «Υφαντές σε φοχατικό εγχείρημα» – “Φοχάτ” είναι ένας αρχαίος Θιβετανικός όρος για τις πολλές όψεις της ηλεκτροδυναμικής ισχύος που διαπερνά το πολυδιάστατο όλον.

Η ηλεκτρική φύση της Θέλησης εισάγει επίσης μια νέα δυναμική στη μακραίωνη φιλοσοφική συζήτηση για την ελεύθερη βούληση. Μέσα από την προβολή της θέλησης στον κόσμο των ιδεών μπορεί ένα ανθρώπινο όν να βρει την αληθινή ελευθερία. Οι ιδέες είναι ηλεκτρικές οντότητες που λειτουργούν όπως η μαγιά όταν κατασταλάζουν στην ουσία της ανθρώπινης διάνοησης. Μέσα από τις διευρύνσεις της συνείδησης που προκαλούν, το άτομο ανακαλύπτει ότι η αρχή της ελευθερίας αποτελεί μια θεμελιώδη όψη της θείας έκφρασης. Αυτού του είδους οι κουβέντες είναι εφικτές στο θεωρητικό πλαίσιο του ηλεκτρικού σύμπαντος και εφόσον η κοσμολογία διέρχεται κρίση επί του

παρόντος και αναγκάζεται να επανεξετάσει ορισμένες θεμελιώδεις υποθέσεις της, ενδεχομένως μια αλλαγή προτύπου να μην απέχει πολύ.

Εν τω μεταξύ, όμως, η παρακμή της φιλοσοφίας ως «μητέρας κάθε γνώσης» - «θεματοφύλακα της λογικής» συνεχίζεται, αλλά η θετική πλευρά είναι ότι τον τελευταίο μισό αιώνα περίπου, μετατοπίστηκε προς τις Ανθρωπιστικές Επιστήμες. Και ένας από τους πιο σημαντικούς κοινωνικούς θεωρητικούς της εποχής μας, ο Γιούργκεν Χάμπερμας ([Jürgen Habermas](#)), έπαιξε σημαντικό ρόλο στην αλλαγή κατεύθυνσης της σύγχρονης φιλοσοφίας. Η φιλοσοφία παραδοσιακά αναζητούσε τη λογική ([rationality](#)) στην δομή του κόσμου, όμως οι σύγχρονες επιστημονικές θεωρίες πυροδότησαν αμφιβολίες για εδραιωμένες φιλοσοφικές δοξασίες με αποτέλεσμα την ανακατεύθυνση της αναζήτησης της λογικής και του λόγου. Ο Χάμπερμας περιγράφει τον νέο ρόλο της φιλοσοφίας ως ένα είδος κριτικής με την δυνατότητα να αποδεσμεύει. Σύμφωνα με το έργο του για την λογική της επικοινωνίας ([communicative rationality](#)), η ανθρώπινη λογική ικανότητα είναι εγγενής στη γλώσσα, ειδικά σε μια μορφή διαλεκτικής που αποκαλεί Δημόσια Σφαίρα. Στην ιδανική της μορφή, η δημόσια σφαίρα

«αποτελείται από ιδιώτες που συγκεντρώνονται ως κοινό και αρθρώνουν τις ανάγκες της κοινωνίας με το κράτος». Μέσω των πράξεων της συνέλευσης και του διαλόγου, η δημόσια σφαίρα παράγει απόψεις και στάσεις που μπορούν να επιβεβαιώσουν ή να αμφισβητήσουν και επομένως, να καθοδηγήσουν τις κρατικές υποθέσεις. Ιδανικά, η δημόσια σφαίρα είναι η πηγή της κοινής γνώμης που χρειάζεται για την «νομιμοποίηση της εξουσίας σε κάθε λειτουργική δημοκρατία»³.

Ο Γιούργκεν Χάμπερμας περιγράφει τις δομές του επιχειρηματολογικού λόγου που ιδανικά θα έπρεπε να υπάρχει στη Δημόσια Σφαίρα ως «απουσία καταναγκαστικής δύναμης, αμοιβαία αναζήτηση κατανόησης και αδιάσειστη δύναμη του καλύτερου επιχειρήματος».⁴ Επηρεασμένη από τον Γιούργκεν Χάμπερμας, η πολιτική επιστήμη «άρχισε να επικεντρώνεται στο πώς οι κοινότητες και οι πληθυσμοί αναπτύσσουν μια κοινή θέληση μέσα από την επικοινωνία στη δημόσια σφαίρα οδηγώντας στην ανάπτυξη της διαβουλευτικής δημοκρατίας. Αυτή η μορφή δημοκρατίας περιγράφεται στην Εγκυκλοπαίδεια Britannica ως εξής:

«Αντί να θεωρεί τις πολιτικές αποφάσεις ως το άθροισμα των προτιμήσεων των πολιτών, η διαβουλευτική δημοκρατία ισχυρίζεται ότι οι πολίτες πρέπει να καταλήξουν σε πολιτικές αποφάσεις μέσω της λογικής και της συλλογής ανταγωνιστικών επιχειρημάτων και απόψεων. Με άλλα λόγια, οι προτιμήσεις των πολιτών θα πρέπει να διαμορφώνονται βάσει πρόθεσης πριν από τη λήψη αποφάσεων και όχι βάσει προσωπικού συμφέροντος. Όσον αφορά τη λήψη αποφάσεων ατομικών και συλλογικών πολιτών, η διαβουλευτική δημοκρατία μετατοπίζει την έμφαση από το αποτέλεσμα της απόφασης στην ποιότητα της διαδικασίας»⁵.

Το 2021, εκείνοι που ανέπτυξαν τη σκέψη του Γιούργκεν Χάμπερμας κατάφεραν να δημιουργήσουν την πρώτη παγκόσμια συνέλευση που «μπορεί να ισχυριστεί ότι εκπροσωπεί δημοκρατικά τις επιθυμίες του παγκόσμιου πληθυσμού».⁶ Αυτή η πρώτη Παγκόσμια Συνέλευση Πολιτών ήταν για τη Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για το Κλίμα, το 2021 και όπως το έθεσε ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ, Αντόνιο Γκουτέρες, «ένας πρακτικός τρόπος για να δείξουμε πώς μπορούμε να επιταχύνουμε τη δράση μέσω αλληλεγγύης και λαϊκής κυριαρχίας».⁷

Η Συνέλευση Πυρήνα (Core Assembly) δημιουργήθηκε χρησιμοποιώντας μια βάση δεδομένων της NASA για την πυκνότητα του ανθρώπινου πληθυσμού, για να επιλέξει τυχαία 100 τοποθεσίες από τις οποίες θα επιλέγονταν οι συμμετέχοντες. Στη συνέχεια επιστρατεύτηκαν οι τοπικές κοινοτικές οργανώσεις που βρίσκονται κοντύτερα σε κάθε σημείο, και ονομάστηκαν κοινοτικοί οικοδεσπότες. Υπάρχουν αξιόπιστοι τοπικοί οργανισμοί που συγκεντρώνουν ανθρώπους γύρω από κοινές δραστηριότητες και πεποιθήσεις, όπως κοινοτικά κέντρα, δημόσιες βιβλιοθήκες, πολιτιστικοί χώροι, αθλητικοί σύλλογοι, χώροι συνεργασίας, θρησκευτικές ομάδες και εκπαιδευτικά ιδρύματα, μεταξύ άλλων. Στη συνέχεια, οι οικοδεσπότες της κοινότητας στρατολόγησαν 4-6 πιθανούς συμμετέχοντες από την κάθε περιοχή που αντιπροσωπεύουν την ποικιλομορφία της κοινότητάς κυρίως μέσω συνομιλιών στο δρόμο και πόρτα-πόρτα, καθώς αυτές οι μέθοδοι μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν οπουδήποτε στον κόσμο και για να μην προτιμηθούν άτομα που χρησιμοποιούν κινητό τηλέφωνο ή έχουν επίσημη διεύθυνση. Μαζί με τη Συνέλευση Πυρήνα, άνθρωποι σε όλο τον κόσμο διεξήγαγαν τις δικές τους κοινοτικές συνελεύσεις, χρησιμοποιώντας μια εργαλειοθήκη βήμα προς βήμα. Πραγματοποιήθηκαν σε χώρους εργασίας, σχολεία, χώρους λατρείας και γειτονιές. Τα σχόλια από αυτές τις συνελεύσεις περιλαμβάνονται στην τελική έκθεση της Παγκόσμιας Συνέλευσης του 2021.⁸

Το όραμα της Παγκόσμιας Συνέλευσης είναι «να δώσει σε όλους στη γη μια θέση στο τραπέζι της παγκόσμιας διακυβέρνησης» και μέχρι το 2030, να έχει πάνω από δέκα εκατομμύρια ετήσιους συμμετέχοντες. Ενώ η συνέλευση δεν έχει νομοθετική εξουσία, φέρει ηθική δύναμη ως αντιπροσώπευση της ενωμένης βούλησης της ανθρωπότητας. Και αυτή η τελευταία έκφραση της διαβουλευτικής δημοκρατίας είναι σίγουρα μια περαιτέρω εξέλιξη στη διαδικασία πνευματικής φόρτισης της συλλογικής συνείδησης της ανθρωπότητας. Η σφαίρα της διαβούλευσης δημιουργείται μέσω της έμπρακτης καλής θέλησης, εγκαθιδρύοντας αναμφίβολα περαιτέρω λεπτοφυή νήματα της πλανητικής γέφυρας συνείδησης στις ανθρώπινες διάνοιες και καρδιές. Με τη βοήθεια της Πνευματικής Ιεραρχίας, μπορούν να φτάσουν μέχρι το «Κέντρο όπου η θέληση του Θεού είναι γνωστή», όπου ένας μεγάλος Νόμος, που ονομάζεται Νόμος της Συνάθροισης, λειτουργεί με την αληθινή και αγνότερη ιδιότητά του.

Ο Νόμος της Συνάθροισης γίνεται ορθά κατανοητός και εφαρμόζεται μόνο από τους Μύστες της Πνευματικής Ιεραρχίας αλλά, όπως όλοι οι νόμοι που λειτουργούν στα ανώτερα πεδία του συστήματος, οι ανακλώμενες κατώτερες όψεις τους εισχωρούν στην ανθρώπινη συνείδηση όπου συχνά παραμορφώνονται. Στα γραπτά της Αλίκης Μπέιλι αναφέρεται ένα παράδειγμα που συνέβη όταν οι πρώτοι χριστιανοί δάσκαλοι μπέρδεψαν το Νόμο της Συνάθροισης με τον Νόμο της Θυσίας. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την εσφαλμένη έννοια της υποκατάστατης εξιλέωσης – την ιδέα ότι η μεγάλη θυσία του Ιησού Χριστού ήταν να υποκαταστήσει ο ίδιος την ανθρωπότητα και να υποστεί την τιμωρία του Θεού για όλες τις συλλογικές αμαρτίες της.

Στην πραγματικότητα, η υποκατάστατη εξιλέωση κατανοείται ορθότερα ως «υποκατάσταση ένωσης». Αυτή είναι η διαδικασία με την οποία ο Χριστός, εργαζόμενος υπό τον Νόμο της Συνάθροισης, ακυροβόλησε τη σπερματική ενέργεια μιας νέας, εξωπλανητικής ουσίας στη γη για να εγκαινιάσει μια νέα φάση λύτρωσης. Σύμφωνα με αυτόν τον νόμο, η ουσία από την οποία απαρτίζονται όλες οι πλανητικές μορφές και η οποία δεν εξυπηρετεί πλέον τον σκοπό του πλανητικού Λόγου, εξαλείφεται σταθερά και τη θέση της παίρνει εκείνη που τον εξυπηρετεί. Μέσω αυτής της διαδικασίας εξάλειψης

και υποκατάστασης υπό τον Νόμο της Συνάθροισης η σταθερή εξέλιξη του συστήματος της γης βαίνει προς μια μεγαλύτερη έκφραση ιερής ενότητας.⁹

Μια αντανάκλαση αυτής της διαδικασίας μπορεί να ιδωθεί στις μεγάλες συνελεύσεις και τα διεθνή κοινοβούλια που θεσπίζει ο Νέος Όμιλος Εξυπηρετητών του Κόσμου προκειμένου να διερευνήσουν το κοινό καλό. Μέσω αυτής της διαβουλευτικής μορφής δημοκρατίας, νέες μορφές σκέψης που εξυπηρετούν καλύτερα το κοινό καλό αντικαθιστούν σταδιακά εκείνες που εξυπηρετήσαν τον σκοπό τους. Μέσω της διαδικασίας του επικοινωνιακού ορθολογισμού, όπως υποστηρίζεται από τον Γιούργκεν Χάμπερμας, μπορεί να λάβει χώρα μια μορφή υποκατάστατης εξιλέωσης της ουσίας μέσα στην οποία λειτουργεί η ανθρώπινη συνείδηση – μια μορφή που μιμείται, σε μια κατώτερη στροφή του σπειροειδούς, το έργο που ανέλαβε ο Χριστός υπό τον Νόμο της Συνάθροισης όταν εμφανίστηκε για τελευταία φορά πάνω στη Γη. Μέσω της δύναμης της διαβούλευσης στη δημόσια σφαίρα, η ανθρωπότητα μπορεί να μάθει να θυσιάζει ιδιοτελείς και βασισμένες στην επιθυμία μορφές σκέψης με αντάλλαγμα εκείνες που εξελίσσουν την ομαδική συνείδηση και την ενότητα μέσω συνταύτισης με το όλον.

Ο βασικός τόνος των Διδύμων είναι, *Αναγνωρίζω τον άλλο μου εαυτό και στην ελάττωση αυτού του εαυτού, αναπτύσσομαι και λάμπω*. Μπορούμε σίγουρα να χρησιμοποιήσουμε αυτόν τον βασικό τόνο στην ανθρωπότητα τώρα, καθώς υπάρχει μια αυξανόμενη αναγνώριση των κακών στη συλλογική συνείδηση που πρέπει να ξεπεραστούν, παράλληλα με μια σταθερή προσέγγιση προς το φως. Εκατομμύρια ΜΚΟ, δεκάδες διεθνή κοινοβούλια και πλέον, η πρώτη παγκόσμια συνέλευση των πολιτών που μπορεί πραγματικά να θεωρηθεί ότι αντιπροσωπεύει μια κοσμοπολίτικη δημοκρατία, κινητοποιούν τη μαζική συνείδηση. Η αρχή του Χριστού έχει εισέλθει στη δημόσια σφαίρα και το καθήκον που έχουμε μπροστά μας είναι να την προάγουμε περισσότερο - και αυτό ως προετοιμασία για την επανεμφάνιση του Ίδιου του Χριστού. Είθε αυτή η ημέρα να είναι σύντομα μαζί μας.

1. Academic Influence website: *Top Influential Philosophers Today*, <https://academicinfluence.com/rankings/people/most-influential-philosophers#chalmers>
2. Paolo Parrini, *Philosophy today: cries of alarm and prospects of progress*, De Gruyter academic publishing. <https://www.degruyter.com/document/doi/10.1515/sats-2019-9018/html?lang=en>
3. Media Studies.CA website: *Jürgen Habermas and the Public Sphere*, <https://www.media-studies.ca/articles/habermas.htm>
4. Wikipedia, *Communicative action*, https://en.wikipedia.org/wiki/Communicative_action
5. Encyclopaedia Britannica, *Deliberative Democracy* <https://www.britannica.com/topic/deliberative-democracy>
6. Wikipedia, *Cosmopolitan Democracy*, https://en.wikipedia.org/wiki/Cosmopolitan_democracy#:~:text=In%202021%2C%20a%20global%20citi zen's,wishes%20of%20the%20global%20population.
7. Global Assembly website, <https://globalassembly.org/>
8. Ref: *How it Worked*, Ibid, <https://globalassembly.org/how-it-works>
9. A.A. Bailey, *Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή*, Τομ. ΙΙ, σσ 402-5

Συνεδρία ανοιχτή για όλους – Λονδίνο

Κυριακή 4 Ιουνίου 2023, 16:00-19:00

Ο Ρόδιος Σταυρός και το Χρυσό Πουλί

Wendy Berg

«Έχοντας διαπεράσει τους κόσμους με ένα τμήμα του Εαυτού μου, παραμένω». Αυτές οι λέξεις βρίσκονται στην Μπαγκαβάντ Γκίτα, όπου ο Κύριος Κρίσνα εξηγεί στον Αρτζούνα ότι Αυτός, ο Κρίσνα, είναι η δημιουργική αιτία των πάντων και τα συντηρεί με ένα τμήμα της δύναμής του, ωστόσο ο Ίδιος παραμένει πλήρης και ακέραιος. Λέει στον Αρτζούνα να μην προσπαθήσει να καταλάβει πώς υπάρχουν τα πάντα στην ξεχωριστή τους μεγαλοπρέπεια, αλλά να συνειδητοποιήσει ότι όλα όσα υπάρχουν, υπάρχουν επειδή ο Κρίσνα έχει εισέλθει μέσα τους. Τα στηρίζει και τα υποστηρίζει, ωστόσο παραμένει πλήρης.

Παρότι αυτό μπορεί να το καταλαβαίνουμε, τουλάχιστον θεωρητικά, ίσως πιο δύσκολο είναι να κατανοήσουμε πώς αυτή η περιγραφή της παρουσίας της Μίας Θεότητας σε κάθε μέρος των δημιουργημένων κόσμων μπορεί να εφαρμοστεί στον εαυτό μας και στο δικό μας δημιουργικό έργο.

Ένα στοιχείο φυσικά μπορεί να βρεθεί στη διαφορά μεταξύ του «εγώ» που είναι η φωνή της προσωπικότητας και του «Εγώ» που είναι η φωνή της ψυχής. Ο Θιβετανός μάς λέει ότι «Τη στιγμή που ο άνθρωπος θα ταυτιστεί με την ψυχή του κι όχι με τη μορφή του, τότε καταλαβαίνει την έννοια του Νόμου της Θυσίας· διέπεται αυθόρμητα απ' αυτόν...».

Αυτό λοιπόν προϋποθέτει ότι όλη η δημιουργική μας δραστηριότητα θα πρέπει να παρακινείται, να καθοδηγείται και να διαπερνάται από τις ποιότητες της ψυχής μας και από αυτά που η ψυχή μας γνωρίζει και επιθυμεί. Η δημιουργική παρώθηση της ψυχής είναι μια βεβαίωση της Θέλησης και επομένως μια έκφραση του Νόμου της Θυσίας. Επιπλέον, μας δόθηκε το σύμβολο του Νόμου της Θυσίας για επωαστικό στοχασμό: ένας ρόδιος σταυρός με ένα χρυσό πουλί, την ψυχή, που πετά ελεύθερα από πάνω του. Ας ρίξουμε μια ματιά σε αυτό το σύμβολο διαμορφώνοντάς το δημιουργικά στον οφθαλμό του νου μας, ώστε να μπορέσουμε να διερευνήσουμε τι σημαίνει, πώς σχετιζόμαστε μαζί του και πώς μπορούμε να συνεργαστούμε με αυτό.

Ας οραματιστούμε, στην αρχή, τον ρόδινο σταυρό. Διαπιστώνουμε ότι μπορούμε τώρα να δούμε, στον οφθαλμό του νου μας, έναν ισοσκελή, ρόδινο σταυρό. Η πρώτη μας συνειδητοποίηση είναι ότι το μέγεθος και η έκταση του ρόδινου σταυρού περιορίζεται μόνο από την αντίληψή μας. Στην πραγματικότητα είναι απέραντος· είναι ένδοξος, ακτινοβόλος, πανίσχυρος και πλήρης ζωής, εκτεινόμενος πολύ πέραν των ορίων της φαντασίας μας.

Αποκαλείται ρόδιος σταυρός επειδή εκφράζει την ουσία του ρόδου και αποτελεί μια έκφραση όλων των ποιοτήτων, των χρωμάτων και των αρωμάτων του. Τα χρώματα του ρόδου δεν είναι καθορισμένα, αλλά πολλά και ποικίλα. Τα πέταλά του αποκαλύπτουν τα πρώτα αχνά ρόδινα χρώματα του εωθινού ουρανού, τα οποία αγγίζει το χρυσό καθώς ο ήλιος ανατέλλει πάνω από τον ορίζοντα. Υπάρχουν, επίσης, τα βαθύτερα, σκούρα ρόδινα χρώματα που προσεγγίζουν τις αποχρώσεις του βιολετί όπως εμφανίζονται στο ήρεμο βραδινό σούρουπο. Τα χρώματα του ρόδου σμίγουν και διαφοροποιούνται, δυναμώνουν και ατονούν σύμφωνα με την εξελισσόμενη ενδότερη ζωή.

Αυτός ο όμορφος ρόδιος σταυρός εκδηλώνει επίσης τις ποιότητες του αρώματος του ρόδου. Κανένα άλλο άνθος δεν είναι ευλογημένο με τόσες πολλές διαφορετικές ποικιλίες αρωμάτων όσο το τριαντάφυλλο. Μπορούμε ίσως να φέρουμε στο νου αυτό το άρωμα καθώς παρασύρεται προς το μέρος μας στην πνοή του πνεύματος. Λέγεται ότι το άρωμα του ρόδου έχει μια μοναδική ικανότητα να καθησυχάζει και να γαληνεύει όσους εισπνέουν την ευωδιά του και να ανοίγει την καρδιά, να ανεβάζει το ηθικό και να εμπνέει το άνοιγμα του νου σε ανώτερα επίπεδα. Ακόμη, έχει ειπωθεί ότι το άρωμα του ρόδου είναι το άρωμα της ψυχής και προέρχεται από τον Παράδεισο.

Ο ρόδιος σταυρός είναι ο αγαπητός, ο αγαπημένος σταυρός, ο σταυρός της ύλης που μετασχηματίζεται από αγάπη. Αντιπροσωπεύει τη Θέληση και τον σκοπό της Μίας Θεότητας να εμφανιστεί, και να δώσει Ζωή στο σύμπαν που σαν συνέπεια εκδηλώνεται. Αλλά, ταυτόχρονα, ο σταυρός της ύλης προσφέρει την ευκαιρία σε όλες τις εξελισσόμενες ζωές σε όλα τα βασίλεια της φύσης και σε όλους τους δημιουργημένους κόσμους, να προοδεύσουν εκφράζοντας την ίδια εκείνη Θέληση. Το αποτέλεσμα της δημιουργικότητάς μας μπορεί να είναι κάτι απτό, αλλά εξίσου μπορεί να είναι η δημιουργική παρόρμηση να προχωρήσουμε μπροστά προς κάτι πιο θεϊκό, σε μια νέα κατάσταση ύπαρξης, έναν νέο τρόπο σκέψης ή κατανόησης που πυροδοτεί την αναγέννηση. Αυτή είναι η προσπάθεια της ψυχής.

Ας οραματιστούμε τώρα το σύμβολο της ψυχής η οποία είναι ένα χρυσό πουλί που πετά ελεύθερα πάνω από τον ρόδινο σταυρό. Ψηλά στον αέρα πάνω από τον σταυρό αντιλαμβανόμαστε αρχικά μια χρυσή δόνηση, την κίνηση των χρυσών φτερών και την παρουσία της αγάπης, της χαράς και της ελευθερίας. Το χρυσό πουλί της ψυχής είναι μια ακτινοβόλα εκδήλωση, μια έκφραση του αναγεννητικού φωτός που υπερβαίνει και μετασχηματίζει τη φυσική μορφή. Είναι μια εικόνα των μοναδικών ποιότητων της ψυχής μας. Παρακολουθούμε για λίγες στιγμές καθώς αυτή η εικόνα παίρνει σχήμα και μορφή..... Μπορούμε πιθανόν να ακούσουμε το τραγούδι του πουλιού, που είναι ο μοναδικός ήχος της ψυχής μας.....

Η εμφάνιση του χρυσού πουλιού μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με την παρούσα επίγνωσή μας, καθώς πορευόμαστε κατά μήκος της πνευματικής μας ατραπού. Ίσως δούμε ένα μικροσκοπικό κολιμπρί να αιωρείται πάνω από ένα άνθος, ή ίσως έναν μεγάλο χρυσαετό να πετάει ψηλά πάνω από τα βουνά με το βλέμμα του στυλωμένο στον ορίζοντα, ή ίσως να δούμε το γεράκι που είναι σε θέση να κοιτάζει, με ορθάνοιχτα μάτια, κατευθείαν τον ήλιο.

Δεν γνωρίζουμε πραγματικά τον τόπο καταγωγής του πουλιού, παρότι μπορεί να το νιώθουμε. Ούτε μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τον τελικό του προορισμό, αν και εμπιστευόμαστε την τελειότητά του. Το χρυσό πουλί δεν είναι παρά μια έκφραση του θεϊκού σκοπού, παρόλο που μέχρι στιγμής έχουμε μόνο μια αναλαμπή αυτού του σκοπού. Πετά με τέλεια ελευθερία πάνω από τις πλάνες και τη γοητεία του γήινου πεδίου χωρίς να ασχολείται ή να ενοχλείται απ' αυτές. Το πουλί της ψυχής δεν περιορίζεται από τον γραμμικό χρόνο, ούτε περιορίζεται από τα όρια του χώρου όπως το καταλαβαίνουμε από τη γήινη σκοπιά μας. Σε πολλούς αρχαίους πολιτισμούς, το πουλί αναγνωρίστηκε ως ο αγγελιοφόρος των θεών, καθώς έφερνε σοφία, αλήθεια και καθοδήγηση από τους ουράνιους κόσμους.

Όταν περάσουμε σε συνειδητή σχέση με τη δική μας ψυχή, μπορεί να φθάσουμε στη συνειδητοποίηση της χαρούμενης θυσίας την οποία κάναμε στην αρχή των ημερών μας ως ψυχή στη γη. Κατερχόμαστε στην ύλη, εκδηλώνουμε μέσω της μορφής και επεκτείνουμε τη συνείδησή μας προς τα έξω μέσα από τους οριζόντιους βραχίονες του σταυρού της

ύλης. Όταν ανυψώνουμε τη συνείδησή μας στον κατακόρυφο βραχίονα, βοηθάμε στην ανύψωση της ύλης στον ουρανό. Διαποτίζουμε και συντηρούμε την ευωδιά και τη γεμάτη φως ουσία του ρόδινου σταυρού δίνοντας δημιουργική έκφραση σε αυτό που είναι πιο θεϊκό στον εαυτό μας, και συνεπώς στην ανθρωπότητα.

Δεν παρατηρούμε απλώς τον ρόδινο σταυρό· είμαστε ένα ζωντανό τμήμα του και η παρουσία της ψυχής μας διαποτίζει και διατηρεί τη ζωντάνια του ενώ παραμένει η ίδια ολόκληρη και ακέραιη. Διατηρούμε συνειδητά τη σύνδεσή μας με το ρόδινο του σταυρού μέσα από την ακατάπαυστη αγάπη μας για τη δημιουργία και τη δημιουργική διαδικασία.

Εκφράζοντας τον Νόμο της Θυσίας σημαίνει ότι βεβαιώνουμε το Θέλημα του Θεού στα πλαίσια της καθημερινής μας ζωής ώστε να ποιήσουμε τα πάντα ιερά. Αυτό φωτίζει τους τρόπους με τους οποίους μπορούμε να εκφράσουμε καλύτερα, στην καθημερινότητά μας, τις ανώτερες ενέργειες που είναι διαθέσιμες σε εμάς, όπως αποκαλύπτονται από την παρουσία και το τραγούδι του χρυσού πουλιού της ψυχής.

«Και με αυτόν τον τρόπο έχουμε τη δυνατότητα να μετασχηματίσουμε την έρημο της ζωής του φυσικού πεδίου ώστε να ανθίσει σαν ρόδο και έτσι από τον κήπο της κατώτερης ζωής να αναδυθούν εκείνοι οι ήχοι και οι ευωδιές και ένας κραδασμός αρκετά ισχυρός για να διασχίσει την απόσταση ανάμεσα στο φυσικό πεδίο και την πύλη προς τα πνεύμα... έτσι ώστε η κατώτερη ζωή να κατοπτρίσει την πνευματική ζωή της ενοικούσας θειότητας».

* * * * *

Η Θυσία και η Βούληση του Λαού: Σκέψεις για την Ιρανική Εξέγερση

Σκέψεις από μια ομάδα σπουδαστών

(Την παρουσίαση αυτή παρακολούθησαν οι παρευρισκόμενοι στον χώρο διεξαγωγής της συνδιάσκεψης, ενώ κατά τη διάρκεια της ζωντανής της μετάδοσης δόθηκε με τη μορφή σχολιασμού και χρησιμοποιώντας διαφάνειες για την απεικόνιση του περιεχομένου. Ο ήχος και τα βίντεο έχουν αφαιρεθεί κατόπιν αιτήματος εκ μέρους της ομάδας των σπουδαστών που συμμετείχε).

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τους διοργανωτές για την ευκαιρία παρουσίασης αυτής της εργασίας με στοχαστικές απόψεις πάνω στην τονική σκέψη της φετινής συνδιάσκεψης, από μια ομάδα Ιρανών σπουδαστών, με ιδιαίτερη αναφορά στον συνεχιζόμενο αγώνα του Ιράν ενάντια σε ένα 44χρονο καθεστώς τρόμου. Αυτή η παρουσίαση στοχεύει στην εξέταση και διερεύνηση της σχέσης μεταξύ των ενεργειών που επηρεάζουν την τρέχουσα εξέγερση και τις εσωτερικές και ιστορικές ρίζες της. Καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της ομιλίας, τα στοιχεία που επιμαρτυρούν την εκδήλωση της Θέλησης και του Νόμου της Θυσίας θα παρουσιαστούν με παραδείγματα από τα γεγονότα στο Ιράν.

Ο Νόμος της Θυσίας υπό την επίδραση της 4ης Ακτίνας της Αρμονίας μέσω Διαμάχης εκδηλώνεται ως το έργο "Εκείνων που Επιλέγουν να Πεθάνουν" στο σημερινό Ιράν. Τον Σεπτέμβριο του 2022, εκτεταμένες ειρηνικές διαδηλώσεις πυροδοτήθηκαν σε όλο το Ιράν, με το θάνατο της Μαχσά Αμίνι, μιας νεαρής Κουρδικής καταγωγής Ιρανής, που συνελήφθη από την αστυνομία για φερόμενη παραβίαση του ισλαμικού ενδυματολογικού κώδικα. Καθημερινές επαληθευμένες αναφορές συνέχισαν να δείχνουν την κατάφωρη βιαιότητα του καθεστώτος εναντίον ειρηνικών διαδηλωτών, συμπεριλαμβανομένων τουλάχιστον 20.000 συλλήψεων, όπου άνδρες και γυναίκες υποβλήθηκαν σε βασανιστήρια και βιασμούς και σκοτώθηκαν περισσότεροι από 516 διαδηλωτές. Η

εκτέλεση 4 νεαρών ανδρών για συμμετοχή στις διαδηλώσεις εκείνη την εποχή συμπεριλαμβάνει ως αυτή τη στιγμή και 3 ακόμα άνδρες.

Η σημασία των πράξεων ομαδικής θυσίας που είδαμε στη διάρκεια αυτής της περιόδου θα εκτιμηθεί καλύτερα μέσω μιας σύντομης εισαγωγής για το Ιράν, την ιστορία και τον πολιτισμό του. Πρόκειται για το πλέον ανατολικό κράτος της Μέσης Ανατολής και για μια τεράστια χώρα, 7 φορές το μέγεθος του Ηνωμένου Βασιλείου και το ένα έκτο του μεγέθους της Ευρώπης. Με πληθυσμό άνω των 80 εκατομμυρίων, αποτελεί ένα πολυεθνικό και πολιτισμικά ποικιλόμορφο έθνος με τουλάχιστον 12 αναγνωρισμένες εθνότητες και πολλές γλώσσες και διαλέκτους. Παρά αυτή την ποικιλομορφία, υπήρξε μια ισχυρή αίσθηση ενιαίας ταυτότητας και αλληλεγγύης μεταξύ των διαφορετικών λαών του Ιράν.

Οι Ιρανοί έχουν αποκαλέσει τη χώρα τους Ιράν από την εποχή των μεγάλων αυτοκρατοριών των τελευταίων 2 χιλιετιών. Η λέξη Ιράν παραπέμπει στη Χώρα των Αρείων όπου διαμορφώθηκε ένας τεράστιος, προηγμένος πολιτισμός που κυβερνούσε τον αρχαίο κόσμο, ενώ παράλληλα κυβερνούσαν και προστάτευαν τα πολλά έθνη τους ακμάζοντας σε κάθε τομέα της ζωής. Το Ιράν δεν είναι μόνο γνωστό για τις μεγάλες αυτοκρατορίες του, αλλά και ως έθνος μεγάλων ποιητών, μαθηματικών, γιατρών, φιλοσόφων, αρχαίων θρησκειών, καλλιτεχνών, μαστόρων, αρχιτεκτόνων και αστρονόμων. Αξίζει να σημειωθεί ότι η λέξη *nojoom*, στα φαρσί, χρησιμοποιείται εναλλασόμενα για την αστρονομία και την αστρολογία καθώς οι δύο κλάδοι θεωρούνται ένας. Η αστρολογία θεωρήθηκε και εξακολουθεί να θεωρείται ως η επιστήμη όλων των επιστημών από τους Ιρανούς «αστρογνώστες». Είναι επίσης ένα έθνος με πολλές πρωτιές: Για παράδειγμα, το αλκοόλ και οι φαρμακευτικές (και άλλες) χρήσεις του ανακαλύφθηκαν από Ιρανούς επιστήμονες. Η πρώτη διακήρυξη ανθρωπίνων δικαιωμάτων που διαφυλάχθηκε στον Κύλινδρο του Κύρου, το πρώτο σύστημα δικαιοσύνης που ίδρυσε ο βασιλιάς Χοσρόης ο Δίκαιος (ο επονομαζόμενος “Ανουσιρβάν”), το πρώτο ταχυδρομικό σύστημα (Chapars), το πιο ακριβές και ακόμα χρησιμοποιούμενο ηλιακό ημερολόγιο και το πρώτο θωρακισμένο ιππικό είναι μερικές από τις πολλές εφευρέσεις των Ιρανών. Οι αρχαίοι Ιρανοί δημιούργησαν ζιγκουράτ, ένα τεράστιο δίκτυο δρόμων που συνέδεε τα πέρατα της Αυτοκρατορίας μεταξύ τους και τα πρώτα εκτεταμένα υδραυλικά και αποχετευτικά συστήματα πριν από χιλιετίες. Αργότερα δημιουργήθηκαν από Ιρανούς τα πρώτα συγκροτήματα σκεπαστών παζαριών, υπόγεια συστήματα ύδρευσης (γκανάτ), κανάλια και ανεμογεννήτριες, όλα σε εναρμόνιση με τη φύση.

Με φόντο αυτό το πολιτιστικό και ιστορικό σκηνικό, θα παρουσιάσουμε τώρα ένα σύντομο βιντεοσκοπημένο απόσπασμα που δείχνει, σε εικόνες, το φλεγόμενο έδαφος στο οποίο βαδίζει ο λαός του Ιράν από την ανατροπή της δυναστείας των Παχλαβί το 1979. Η αλλαγή του καθεστώτος προκάλεσε καταστροφή στα θεμέλια της κοινωνικής δομής, της οικονομίας, του πολιτισμού, του περιβάλλοντος και των πολιτικών, ατομικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Ιράν σε ένα άλλοτε προηγμένο, ακμάζον και ειρηνικό έθνος. Ορισμένες από αυτές τις εικόνες μπορεί να είναι ενοχλητικές.

Ελπίζω ότι αυτό το βίντεο θα βοηθήσει να εκτιμηθεί το θάρρος και η ηθελημένη αποφασιστικότητα των διαδηλωτών, όπου κάθε πράξη επαναστατικότητας, όσο μικρή κι αν είναι, μπορεί να εγκυμονεί τεράστιο κίνδυνο. Ως εκ τούτου, αυτό το κίνημα εμφανίζει αρκετά χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός Υδροχοϊκού ομίλου και του Νόμου της Θυσίας σε δράση. Μια νέα γενιά ανδρών και γυναικών βγήκαν μαζί στους δρόμους, γνωρίζοντας

πολύ καλά ότι μπορεί να μην επιστρέψουν ζωντανοί ή αρτιμελείς. Ελλείψει κάποιας συντονισμένης αντιπολίτευσης ή ηγεσίας, το σύνθημα που επιλέχθηκε και ένωσε τους Ιρανούς μέσα στη χώρα και στο εξωτερικό, ανεξάρτητα από πολιτική πεποίθηση, τάξη, φυλή, φύλο ή εθνικότητα, ήταν «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία».

Το Ιράν έχει ιστορικά χαρακτηριστεί ως γυναικείο έθνος. Συν τοις άλλοις, ιστορικά οι γυναίκες έχουν διαδραματίσει εξέχοντα ρόλο στην ιρανική κοινωνία. Όπως μπορείτε να δείτε από αυτή την ξυλογραφία του 1932, το Ιράν απεικονίζεται ως γυναίκα που φέρει το εθνικό λάβαρο.

Σε αυτή τη διαφάνεια βλέπουμε τη Θεά Αναχίτα [ANAITIS κατά τους Έλληνες], ως χορηγού του Θείου Φωτός στον νεοεθρονισθέντα βασιλιά Αρντεσίρ Μπαμπακάν, ιδρυτή της δυναστείας των Σασσανιδών, μια περαιτέρω απεικόνιση της υψηλής θέσης του θηλυκού στοιχείου στον ιρανικό πολιτισμό παλαιών εποχών.

Αξίζει μια σύντομη αναφορά στην ιστορική έκφραση των αστρονομικών ενεργειών που διέπουν το πεπρωμένο του Ιράν, ιδίως όσον αφορά τις γυναίκες. Το Ιράν θεωρείται ότι ιδρύθηκε κάτω από το ζώδιο του Λέοντα, το πολικό αντίθετο του Υδροχόου. Το ανατέλλον ζώδιο, που σχετίζεται με την Ψυχή της χώρας, είναι στις 3 μοίρες του Ταύρου.

Τόσο ο Ήλιος ως ο κυβερνών πλανήτης του όσο και η επιρροή της 1^{ης} Ακτίνας του αντιπροσωπεύονται στη σημαία του. Λέων και Ήλιος ήταν βασικό έμβλημα του Ιράν και η εθνική του σημαία μέχρι το 1979. Αυτό το σύμβολο πιστεύεται ότι βασίζεται σε μεγάλο βαθμό σε πρότυπα που σχετίζονται με τον ήλιο στον οίκο του Λέοντα στη Βαβυλωνιακή αστρολογία.

Επιπλέον, ο Λέων και ο Υδροχόος στα αρχαία περσικά συστήματα πεποιθήσεων προέρχονται από τα επτά μεγάλα θεία όντα (αποκαλούμενα Αμέσα Σπέντα) που εκπορεύονται από τον Αχούρα Μάζντα (τον Κύριο της Σοφίας). Ο Λέων στα περσικά είναι «Amordad» που σημαίνει ο Αθάνατος φύλακας του Αιώνιου φωτός, ενώ η γέννηση του Amordad έγινε μέσω θυσίας. Ο Υδροχόος στα περσικά είναι «Vahumanah» που σημαίνει καλή σκέψη ή σκοπός.

Στην *Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 310, διαβάζουμε ότι «Ο “λέων πρέπει να προβάλλει από τη φωλιά του” και αυτή η εντολή χρειάζεται εξαιρετικά στους ζηλωτές που είναι Λέοντες. Όταν τηρηθεί, οδηγεί την εγωκεντρική συνείδηση του Λέοντα στην αποκεντρωμένη, ανιδιοτελή Υδροχοϊκή επίγνωση. Θα μεταβάλει την αυτοεξυπηρέτηση του Λέοντα στην ομαδική υπηρεσία του πολικού του αντίθετου, του Υδροχόου».

Πιστεύουμε ότι αυτή η μετάβαση πραγματοποιείται σήμερα, υπό την ηγεσία των γυναικών, ενωμένων και με την υποστήριξη των ανδρών σε κάθε γωνιά του Ιράν μπροστά στα άγρυπνα μάτια του κόσμου. Ο φόβος που ελλοχεύει στη «φωλιά» του ηλιακού πλέγματος ανυψώνεται στο πύρινο χωνευτήρι της καρδιάς με κάθε πράξη ηρωισμού και αυτοθυσίας που παρακολουθούμε. Σε τελική ανάλυση, αυτή η ολοκληρωτική, θαρραλέα, φλογερή φύση της αγάπης θα οδηγήσει σε έναν τόπο όπου δεν υπάρχει διαχωρισμός ή οριοθέτηση, στο βασίλειο των αστεϊρευτων Ποσειδώνιων επιδράσεων και στον υψηλό τόπο των Σωτήρων που συνδέονται με τον Νόμο της Θυσίας.

Μια ακόμη αστρολογική επιρροή που αξίζει να αναλογιστούμε είναι ότι το ανατέλλον ζώδιο των Αράβων γειτόνων του Ιράν είναι η 3^η μοίρα Σκορπιού, σε άμεση αντίθεση, σε όλα τα επίπεδα, με τον ωροσκόπο του Ιράν στις 3 μοίρες του Ταύρου. Αυτό παρουσιάζει ενδιαφέρον όχι μόνο ιστορικά, σε σχέση με την πτώση της Ιρανικής Αυτοκρατορίας από τα χέρια της προερχόμενης από την Αραβία νέας θρησκείας πριν από 1600 χρόνια, αλλά

γνωρίζουμε επίσης ότι στην προ-ισλαμική παράδοση των Αράβων Βεδουίνων, η θηλυκή αρχή καταπιεζόταν, οι γυναίκες κρατούνταν μακριά από το οπτικό πεδίο και τα νεογέννητα κορίτσια συχνά θάβονταν ζωντανά, κάτι που βρισκόταν σε άμεση αντίθεση με τη θέση και την αξία των γυναικών στην Ιρανική Αυτοκρατορία της εποχής. Οι γυναίκες και η θηλυκή αρχή απολάμβαναν μεγάλης εκτίμησης και οι γυναίκες κατείχαν υψηλές θέσεις, μεταξύ άλλων ως πολεμίστριες στον Αυτοκρατορικό στρατό και το ναυτικό. Το Πάνθεον της Θεότητας αποτελούνταν από Θεούς και Θεές, με πιο αξιοσημείωτη από όλες την Αναχίτα. Παρόμοια, τον 20ο αιώνα, οι Ιρανές γυναίκες δραστηριοποιούνταν σε κάθε τμήμα και τομέα υπηρεσιών, ως πολιτικοί και δικαστές, δάσκαλοι, επιστήμονες, γιατροί και μηχανικοί, καλλιτέχνες και μουσικοί. Η επανάσταση του 1979 έφερε την ίδια ενέργεια περιορισμού στο Ιράν, ιδιαίτερα στις Ιρανές γυναίκες, περιορίζοντας δριμύτατα και βάνανυσα τις πολιτικές τους ελευθερίες. Για πολλούς αυτή η επανάληψη της υποταγής του Ιράν και ειδικότερα των Ιρανών γυναικών από την Ισλαμική Δημοκρατία αποτελεί μια αναπαράσταση της πρώτης επίθεσης του Ισλάμ στο Ιράν και στους Ιρανούς πριν από 16 αιώνες.

Εκτός από τη θηλυκή του όψη, το Ιράν έχει επίσης υποστεί μια ισχυρή επίδραση 6ης ακτίνας. Στη διεπαφή μεταξύ αυτών των δύο ενεργειών, η θηλυκή της υπόσταση έχει επισκιαστεί, όπως αναφέρεται στην *Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή*, σελ. 119, από την «ιδέα της εξουσίας (μια βασική ιδέα της εποχής των Ιχθύων)». Αυτό οδήγησε στην επιβολή διαφορετικών μορφών πατερναλισμού», ο οποίος με τη σειρά του έχει επηρεάσει αρκετά τη σύγχρονη κουλτούρα του Ιράν.

Η ιστορία του Ιράν σημαδεύτηκε από πολλές κρίσεις. Πολυάριθμες συγκρούσεις και δυσχέρειες στη σύγχρονη ιστορία του σηματοδοτούν τον αγώνα της προσωπικότητας του Ιράν για ευθυγράμμιση και εκδήλωση της Θέλησης της Ψυχής του. Τον περασμένο αιώνα, οι αλληλεπιδράσεις ανάμεσα στις ενέργειες της εξερχόμενης 6ης και της εισερχόμενης 7ης ακτίνας έφεραν στο φως παλιές κρυσταλλωμένες μορφές και δεσμούς για συντριβή, με αποτέλεσμα την έκφραση, μεταξύ άλλων, της καταπιεσμένης θηλυκής όψης του έθνους. Αυτή η αποκάλυψη της γυναικείας αρχής προκύπτει από την παρουσιαζόμενη συνειδητή αυτοθυσία, φέρνοντας τη βασική ζωική φύση κάτω από τις ρυθμιστικές ενέργειες της ανώτερης Θέλησης της χώρας στο σύνολό της. Αυτό δεν ήταν ποτέ τόσο απτό όσο στις πρόσφατες εξεγέρσεις. Πώς παρουσιάζεται η θέληση ως έκφραση του νόμου της θυσίας στα γεγονότα που εκτυλίχτηκαν κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων; Θα ήθελα να ρίξω επ' αυτού φως με παραδείγματα μέσα από μια σειρά φωτογραφίες, βίντεο και έργα τέχνης που απεικονίζουν τις αρχές που συζητήσαμε μέχρι τώρα.

Εμφάνιση εικόνων με την εξής θεματολογία:

Ενότητα και Αλληλεγγύη: Ομαδική Ταύτιση ανεξαρτήτως φύλου, ειδικών αναγκών, ηλικίας και δεσμεύσεων

Παραδείγματα Αλληλεγγύης μεταξύ ανδρών και γυναικών

Συμβολική επίδειξη συμπαράστασης των ανδρών

Διαδηλώσεις στην πόλη Αμόλ

Οι ανάπηροι διαδηλωτές I

Οι ανάπηροι διαδηλωτές II

Παιδιά και διαδηλώσεις I

Κορίτσια και διαδηλώσεις II

Αυτή η γενναία ηλικιωμένη κυρία έβγαλε το χιτζάμπ της φωνάζοντας θάνατο στον δικτάτορα, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη δολοφονία της Μαχσά Αμίνι. Πληροφορίες αλληλεγγύης πέρα από τα συνήθη όρια πίστης και πρακτικής, π.χ., μια γυναίκα που τηρεί αυστηρά τον ισλαμικό κώδικα ενδυμασίας, αποφάσισε να αφαιρέσει το κάλυμμα του κεφαλιού της σε ένδειξη αλληλεγγύης με άλλες γυναίκες όταν βρέθηκε έξω από το σπίτι της. Συνελήφθη, αρνήθηκε να μετανοήσει και εξέτισε ποινή φυλάκισης 40 ημερών. Επανήλθε στην ανυπότακτη στάση της όταν αφέθηκε ελεύθερη.

Πολλά από τα συνθήματα που χρησιμοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων επικεντρώθηκαν στην ενότητα μεταξύ των πολυάριθμων εθνοτικών ομάδων στο Ιράν.

Παραδείγματα από την υποστήριξη στην Τεχεράνη των μαρτύρων της εθνοτικής μειονότητας των Μπαλούχι. Ενότητα μεταξύ εθνοτικών ομάδων και επαρχιών. Δημοφιλές σύνθημα: "Από το Κουρδιστάν στην Τεχεράνη, θυσιάζω τη ζωή μου για το Ιράν".

Θυσία

Ηρωισμός σε μικρές πράξεις: Η Ιστορία μιας Δούλης

Μαθήτριες στις τάξεις: από το χιτζάμπ μέχρι τη χημική δηλητηρίαση

Μαθήτριες στις τάξεις: Γυναίκες, Ζωή, Ελευθερία

Από την Τεχεράνη στην πλατεία Τιενανμέν

Η απώλεια 400 ματιών, όπου οι "υπηρεσίες ασφαλείας" στοχεύουν σκοπίμως τα μάτια των διαδηλωτών με αποτέλεσμα εκατοντάδες άνδρες και γυναίκες να χάσουν τα μάτια τους.

Μάτια και όργανα αναπαραγωγής ως στόχοι των καθεστωτικών δυνάμεων

Δεν μετανιώνουμε: ο εξωτερικός και κατώτερος εαυτός θυσιάζεται πρόθυμα για το ανώτερο και γενικότερο καλό.

Αυτό το παράδειγμα από την ανάρτηση στο ίνσταγκραμ δείχνει πώς αυτή η νεαρή γυναίκα βλέπει τον εαυτό της τώρα να συγχωνεύεται με το μεγαλύτερο σύνολο, καθώς το Ιράν είναι χαραγμένο στη φυσική της ύπαρξη. Και, με τον όρο Ιράν δεν εννοούμε μια εθνικιστική στάση, αλλά την ενότητα μεταξύ του Πνεύματος του Ιράν και των λαών του.

Ο όρκος του Ιπποκράτη: έχουν καταγραφεί πολλά παραδείγματα γιατρών που επέλεξαν να θυσιάσουν τη ζωή τους, απλώς, ακολουθώντας τον Όρκο τους προς τους ασθενείς τους. Περιθάλποντας τους τραυματίες μακριά από ιατρικές εγκαταστάσεις που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στη σύλληψη των τραυματισμένων διαδηλωτών, έγιναν οι ίδιοι στόχοι του καθεστώτος και στη συνέχεια βρέθηκαν νεκροί.

Γονείς και παιδιά: πολλά παραδείγματα γονέων, που καλούσαν άλλους γονείς να ξεπεράσουν τον φόβο της απώλειας των παιδιών τους, καθώς και διαδηλωτές που καλούσαν άλλους λέγοντας, είμαστε και εμείς γιοι και κόρες γονέων...

Μας δίνεται η δυνατότητα από αυτές τις διάχυτες πληροφορίες να θεωρήσουμε το ιρανικό κίνημα ως μια διαδικασία εξισορρόπησης δύο αρχών. Φαίνεται ότι η μεταφορά της εστίασης από το εγωκεντρικό/ατομικό όφελος σε ένα ανιδιοτελές/συνολικότερο καλό βρίσκεται σε εξέλιξη, καθώς το εκκρεμές της συνείδησης του Ιράν ταλαντεύεται από τα υλικά κίνητρα προς μια πιο πνευματική ώθηση ή θέληση υπό την επίδραση του Νόμου της Θυσίας. Πληροφορούμαστε από τον Θιβετανό (Εσωτερική Ψυχολογία, τόμος II, σελ. 87), ότι «Αυτός ο Νόμος διέπει την ομαδική ζωή και είναι η ενσάρκωση της *ομαδικής αγάπης, της ομαδικής κατανόησης, των ομαδικών σχέσεων και της ομαδικής συμπεριφοράς*... Η θυσία είναι ένα μέσο σωτηρίας και τελικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης». Σύμφωνα με αυτόν τον νόμο, η ανώτερη θέληση επιφέρει θάνατο στον κατώτερο εαυτό με έναν σκόπιμο και αποφασιστικό τρόπο, θυσιάζοντάς τον προς χάριν του ανώτερου. Βλέπουμε στο Ιράν πώς αυτό έχει συνδεθεί με την παρόρμηση μιας προσφοράς, τέτοιας, όπου η θυσία και ο θάνατος λαμβάνουν τη θέση που δικαιούνται στη συνείδηση των ανθρώπων.

Αυτή η τάση, σε συνδυασμό με τις ανερχόμενες ενέργειες του Υδροχόου και της 7ης Ακτίνας, έχει εγκαινιάσει την ανάπτυξη του πνεύματος της οικουμενικότητας, του

ομαδικού έργου και της υπηρεσίας στο Ιράν, ιδιαίτερα καθώς ο Υδροχόος κυβερνάται από την 5η Ακτίνα που αφυπνίζει το νου και τη συνείδηση της ανθρωπότητας, κάτι που παρατηρείται σε αυτό το κίνημα. Οι ενδείξεις αυτών των διεργασιών που λαμβάνουν χώρα είναι ορατές στο στάδιο ανάπτυξης του Ιράν, όπου η μετάβαση από τον Έκτο στον Έβδομο ακτινικό κύκλο υπερβαίνει τη βούληση για χωριστικότητα της 6ης ακτίνας.

Το επόμενο βίντεο είναι αρκετά αιχμηρό, καθώς βλέπουμε μέσα από το βαθυστόχαστο βλέμμα μιας 16χρονης την ανάπτυξη της συνειδητότητας σε μια πολύ νέα γενιά Ιρανών και το υψηλό τίμημα που πληρώνουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, σε μια τόσο τρυφερή ηλικία.

Ο λαός του Ιράν θυσιάζει πρόθυμα τα πάντα, συμπεριλαμβανομένων των ζωών του, για ελευθερία, αδελφοσύνη, δικαιοσύνη και ένα μέλλον με αξιοπρέπεια για όλους μέσα από το έργο της διάσωσης και τη θέληση για ομαδική βελτίωση· με την αποταύτιση από τη μορφική ζωή και την ταύτιση με την Αρχή της Ελευθερίας/Απελευθέρωσης, τη Θεία Ζωή/Πνεύμα και τη Μητέρα του Κόσμου/Θήλυ· με την σκόπιμη και συνειδητή επιλογή του θανάτου· την εξάλειψη της κριτικής για τη διατήρηση της ενότητας· τη συγκέντρωση μιας ανώτερης δύναμης παρατήρησης που οδηγεί σε συνθετική σκέψη και πνευματική Πραγμάτωση· με την απόσπαση από όλες τις ισχυρά εδραιωμένες πανάρχαιες πεποιθήσεις και ιδεολογίες· και με την έκχυση αίματος ως ιερουργία και λύτρωση.

Οι επιδράσεις του Υδροχόου μας θυμίζουν τον 11ο Άθλο του Ηρακλή, όπου ο καθαρισμός των στάβλων του Αυγεία εξαγνίζει την προσωπικότητα ολόκληρου του έθνους και το ανυψώνει σε μια ανώτερη σφαίρα. Έτσι, οι άνθρωποι –νέοι και ηλικιωμένοι– πέτυχαν την απαιτούμενη φώτιση ώστε να συνεχίσουν το έργο τους για τον μετασχηματισμό του Ιράν σε φάρο φωτός όχι μόνο για τα εθνικά τους συμφέροντα αλλά και για την ευρύτερη περιοχή και τον υπόλοιπο κόσμο, ενάντια σε κάθε αντιξοότητα και μπροστά σε μια αλόγιστη και βίαιη κτηνωδία. Αυτό το βίντεο δημιουργήθηκε στη μνήμη των θαρραλέων λεόντων και λεαινών που ενέπνευσαν, αποτέλεσαν παράδειγμα και έδωσαν τη ζωή τους ή τους αγαπημένους τους στη διαδρομή προς την ελευθερία.

Το σημερινό κίνημα δεν περιορίζεται μόνο σε θαρραλέες πράξεις αγάπης και θυσίας από διαδηλωτές. Οι δημιουργικοί και συμβολικοί τρόποι με τους οποίους διεξήχθησαν οι διαμαρτυρίες, δηλαδή μέσω τέχνης και μουσικής, είναι εντυπωσιακοί. Μέσα από την τέχνη έχουν τιμηθεί οι θυσίες των φυλακισμένων, των πενθούντων και των πεσόντων, διαδίδοντας έτσι τις αρμονικές της αγάπης, της απελευθέρωσης και της ενότητας σε όλο τον κόσμο. Αυτές οι ενέργειες δεν περιλαμβάνουν καμία σκέψη ατομισμού ή εκδίκησης, δεν περιέχουν ίχνος φιλοδοξίας ή χωριστικότητας. Σε αυτές τις ενέργειες βρίσκεται η δημιουργική θέληση που εμπνυχώνεται από ομαδική αγάπη και υπηρεσία. Τελικά, μέσω αυτού του δημιουργικού έργου και αυτών των ιδεών, που μεταφράζονται σε θέληση για τη δημιουργία αρμονίας μέσω διαμάχης, το πεπρωμένο του Ιράν θα καρποφορήσει και η ιστορική του υπηρεσία προς την κοινότητα των εθνών θα εκπληρωθεί μια μέρα.

Στο Βιβλίο των Βασιλέων του Φερντόσι, ενός από τους μεγαλύτερους Ιρανούς ποιητές πριν από 1000 χρόνια, διαβάζουμε ότι κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας του μυθικού τυράννου, του Φιδιού Βασιλιά Ζαχάκ, ο σιδηρουργός Καβέχ χρησιμοποίησε τη δερμάτινη ποδιά του για να δημιουργήσει μια σημαία για την επανάσταση η οποία κατάφερε να νικήσει τον κακό Αχριμάν, με αποτέλεσμα να ανέβει στον βασιλικό θρόνο ο Φεριντούν. Γνωρίζοντας ότι ο Αχριμάν ήταν άφθαρτος, ο Φεριντούν κάρφωσε τον Ζαχάκ πάνω στους βράχους στα έγκατα του όρους Νταμαβάντ και στόλισε τη σημαία του Καβέχ με χρυσό μπροκάρ και πολύτιμους λίθους.

Η Σημαία των Βασιλέων έχει στο κέντρο της ένα χρυσό αστέρι (ορισμένες φορές απεικονίζεται ως δωδεκαπέταλος λωτός) σε ένα πορφυρό φόντο, αντιπροσωπευτικό του αστερισμού γνωστού ως τα Βασιλικά Αστέρια της Περσίας (αποτελούμενου από τον Λαμπαδία, τον Οφθαλμό του Ταύρου, τον Βασιλίσκο, την Καρδιά του Λέοντα, τον Αντάρη, την Καρδιά του Σκορπιού και τον Φομαλώ –Fomalhaut ή α Νοτίου Ιχθύος– στον Υδροχόο). Οι αστέρες απονέμουν ευλογίες στα έθνη του κόσμου μέσα από τα τέσσερα ακτινοβόλα ρεύματα του φωτός τους. Κάθε αστέρας είναι ο φύλακας των 4 πυλών προς την Ανατολή, το Βορρά, τη Δύση και το Νότο, εποπτεύοντας προσεκτικά κάθε μία από αυτές τις κατευθύνσεις αντίστοιχα.

Ο μύθος προφητεύει ότι ο Ζαχάκ, ο πράκτορας του Αχριμάν, κάποια μέρα θα αναστηθεί ξανά και θα εξαπλώσει την τυραννία και το σκοτάδι στο Ιράν για άλλη μια φορά. Αλλά αυτή τη φορά το Κακό θα κατατροπωθεί οριστικά με τη θανάτωση του Ζαχάκ από τον Γκαρσχάσμπ, Τον Ερχόμενο.

Προσάρτημα: Μετάφραση από ιστολόγιο μιας νεαρής Ιρανής που σχολιάζει την ουσία της μετάβασης που παρατηρείται στο Ιράν:

«Ο λόγος γι' αυτή την υπενθύμιση της αρχής, βάσει της οποίας εσείς κι εγώ γεννηθήκαμε, είναι ότι σε αυτή τη φάση της επανάστασής μας, λέγοντάς μας ότι περισσότεροι από 15000 άνθρωποι έχουν συλληφθεί και πρέπει να εκτελεστούν, ασκούν μεγάλη πίεση αυξάνοντας τη συγκέντρωση δύναμης πάνω μας. Δεν αντιλαμβάνονται όμως ότι εμείς, τα συνειδητοποιημένα ανθρώπινα όντα, γνωρίζουμε σχετικά με αυτή την αρχή, ότι όταν αυξάνεται η πίεση προσεγγίζουμε στο αποκορύφωμα της διαδικασίας της γέννας: η επανάκτηση της ζωής μας, της χώρας μας, του Ιράν, η νίκη της επανάστασής μας είναι κοντά. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο βιώνουμε αυτές τις πιέσεις. Μας απειλούν με ενέργειες που προκαλούν φόβο, ώστε να κάνουμε πίσω και να αποσυρθούμε από τη διαδικασία. Αλλά δεν φαίνεται να γνωρίζουν ότι το κέλυφος του σπόρου πρέπει να σπάσει έτσι ώστε το δέντρο και ο κήπος μέσα σε αυτό να μπορέσουν να εμφανιστούν. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι οι καρδιές μας έχουν ραγίσει. Όταν όμως σπάσει το περίβλημα του “σπόρου” μας δεν εκδηλώνεται μόνο ένα δέντρο αλλά ένας ολόκληρος κήπος. Καθώς κυκλοφορούν οι φωτογραφίες, τα βίντεο και οι ειδήσεις που αφηγούνται τον «αυξανόμενο ανθρώπινο φόρο αίματος», η αυξανόμενη πίεση θα σημαίνει για εμάς τους Ιρανούς που έχουμε αφυπνιστεί, ότι η ώρα της χαραυγής της νέας ζωής επίκειται. Κανένα ζωντανό πλάσμα, καμία μητέρα σε κανένα βασίλειο της φύσης, κατά τη στιγμή των ωδίνων και του τοκετού, δεν θα κάνει πίσω ή θα αποσυρθεί από αυτή τη “γέννηση”. Γνωρίζουμε ότι πολύ σύντομα θα κρατάμε στην αγκαλιά μας το νεογέννητο Ιράν μας, γι' αυτό και δεν φοβόμαστε».

* * * * *

ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ: Η Σύνοδος Κορυφής του Μέλλοντος

* * * * *

Η Ορθή Συγκέντρωση Δύναμης: Διάλογοι Πνευματικής Διακυβέρνησης

Swaan Barrett και Michael Brehme

Βασικές Σκέψεις για συζήτηση, της Swaan Barrett

Η διακυβέρνηση σύμφωνα με το λεξικό Merriam Webster αναφέρεται στην "πράξη ή τη διαδικασία διακυβέρνησης ή εποπτείας του ελέγχου και της κατεύθυνσης κάποιου πράγματος (όπως μια χώρα ή ένας οργανισμός)". Συνεπώς, η διακυβέρνηση απαιτεί ένα σύνολο αρχών και αξιών στις οποίες μπορεί να βασιστεί αυτή η εποπτεία του ελέγχου και της κατεύθυνσης.

Η πνευματική διακυβέρνηση ως έννοια σχετίζεται με την ιδέα της ευθυγράμμισης με έναν ανώτερο σκοπό. Όταν ο σκοπός μας σαν εξυπηρετητές και μέλη του NOEK είναι ξεκάθαρος, ολόκληρη η σκέψη και η δράση μας μπορούν να ευθυγραμμιστούν με αυτόν τον σκοπό, δημιουργώντας εστίαση και κατεύθυνση και, συνεπώς, μεγαλύτερη δύναμη για την επίτευξη των τόσο αναγκαίων αλλαγών σε αυτόν τον κόσμο.

Σε οργανισμούς, ιδίως σε επιχειρηματικούς οργανισμούς που αποτελούν και τον κύριο τομέα της εργασίας μου, μπορεί να παρατηρηθεί μια παρόμοια διαδικασία ή ακόμα και να προκληθεί συνειδητά. Όλες οι επιχειρήσεις χρειάζονται κάποιου είδους διακυβέρνηση, είτε αυτή είναι καταγεγραμμένη σε εγχειρίδια είτε δίνεται σιωπηρά μέσα από το ζωντανό παράδειγμα των ηγετών.

Η διακυβέρνηση κάθε είδους πρέπει να στηρίζεται σε βασικές αξίες και αρχές σχετικές με τον σκοπό του οργανισμού στον οποίο η διακυβέρνηση εφαρμόζεται. Συνεπώς, μια προσέγγιση της πνευματικής διακυβέρνησης σε οργανισμούς (και αυτοί μπορεί να είναι επιχειρήσεις, κυβερνητικοί οργανισμοί, παγκόσμιοι φορείς ή ακόμα και συγκεντρώσεις κάθε είδους) πρέπει να περιλαμβάνει τον σκοπό αυτού του οργανισμού καθώς και να λαμβάνει υπόψη τις βασικές του αξίες. Εάν η διακυβέρνηση δεν ευθυγραμμίζεται με αυτόν τον τρόπο, μετατρέπεται σε μια χάρτινη τίγρη, ένα δυσκίνητο διοικητικό σύνολο κανόνων ή στη χειρότερη περίπτωση, σε μια απλή διακήρυξη που δεν σχετίζεται με το τι πραγματικά συμβαίνει στον οργανισμό.

Έτσι, ένας τρόπος προσέγγισης της δημιουργίας ενός συστήματος πνευματικής διακυβέρνησης είναι η αποσαφήνιση του σκοπού. Γιατί υπάρχει αυτός ο οργανισμός; Τι πρεσβεύει; Ποιες ανάγκες εξυπηρετεί, ποια είναι η βασική συμβολή του στους ανθρώπους και στον κόσμο;

Για πολλούς μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς, αυτές οι ερωτήσεις είναι αρκετά προφανείς και τείνουν να είναι ο λόγος για τον οποίο οι άνθρωποι εργάζονται γι' αυτούς. Στις επιχειρήσεις, η συζήτηση αυτή είναι σχετικά νέα, αλλά όλο και πιο σημαντική στο πλαίσιο των στόχων βιωσιμότητας και των μεταβαλλόμενων αξιών των νεότερων γενεών.

Η ενασχόληση με αυτές τις ερωτήσεις συχνά αναδεικνύει μια σαφή εικόνα και εστιάζει στη διανοητική ενέργεια των ανθρώπων σε έναν οργανισμό, ανεξάρτητα από το αν ο οργανισμός αυτός είναι μη κερδοσκοπικός ή κερδοσκοπικός. Μόλις αποσαφηνιστεί ο σκοπός και διατυπωθούν οι βασικές αξίες, μπορούν να χρησιμεύσουν ως ένα χρυσό νήμα για όλα όσα ακολουθούν όσον αφορά τη διακυβέρνηση, τη δομή και τις στρατηγικές.

Τα Ηνωμένα Έθνη αποτελούν παράδειγμα, καθώς τα πρώτα άρθρα του καταστατικού τους αφορούν τον σκοπό και τις αρχές που διέπουν όλες τις περαιτέρω δραστηριότητες.

Στην πραγματικότητα, οι αρχές είναι ήδη διατυπωμένες κατά τρόπο που να υποδηλώνουν τη δέσμευση όλων των υπογραφόντων σε συγκεκριμένους τρόπους χειρισμού της ιδιότητας του μέλους και της λήψης αποφάσεων.

Στον κόσμο των επιχειρήσεων, η συζήτηση και η διατύπωση του σκοπού έχει ανελιχθεί σε ευρύ πεδίο δράσης. Πολύ συχνά, οι δηλώσεις σκοπού και οι διακηρύξεις αρχών θεωρούνται μέρος ενός προγράμματος επικοινωνίας και όχι αναπόσπαστο μέρος της συνολικής επιχειρηματικής στρατηγικής και των δομών. Συχνά παρατηρείται χάσμα στους οργανισμούς μεταξύ του διακηρυγμένου σκοπού και των αξιών και των πραγματικά βιωμένων πρακτικών, οι οποίες περιλαμβάνουν δομικές ρυθμίσεις και διαδικασίες λήψης αποφάσεων.

Αυτό είναι το χάσμα που μπορεί να καλύψει η πνευματική διακυβέρνηση: η θέσπιση και διαχείριση συνόλων από κανόνες και δομές που βασίζονται και υποστηρίζουν τον σκοπό ενός οργανισμού σε ευθυγράμμιση με πνευματικές αλήθειες όπως οι ορθές ανθρώπινες σχέσεις – μια αρχή που έχει άμεσο αντίκτυπο στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων εάν ληφθεί σοβαρά υπόψη.

Αυτό επίσης είναι και το δυσκολότερο μέρος της εργασίας, καθώς η συνάντηση του πνευματικού σκοπού με τις δομικές πραγματικότητες στους οργανισμούς αντικατοπτρίζει τη συνάντηση του ανώτερου και του κατώτερου εαυτού στα συστήματα της προσωπικότητάς μας. Για να αφυπνίσουν οι οργανισμοί τις ψυχικές τους ποιότητες, το κλειδί είναι οι συζητήσεις σχετικά με αυτές τις ποιότητες με τη μορφή μιας ουσιαστικής δήλωσης σκοπού. Όταν οι κερδοσκοπικοί οργανισμοί συνδέονται σταθερά με τον στόχο της υπηρεσίας προς την ανθρωπότητα μέσω των προϊόντων και των υπηρεσιών που παρέχουν, μπορούν να αποτελέσουν μέρος και να υποστηρίξουν την ανάπτυξη ενός οικονομικού συστήματος που βασίζεται στη δίκαιη κατανομή και διαχείριση των πόρων για το γενικό καλό. Αυτό συμβαίνει ήδη σε πολλές επιχειρήσεις που καθιστούν τη βιωσιμότητα και τους τρεις πυλώνες της βιώσιμης ανάπτυξης αναπόσπαστο μέρος του σκοπού και της διακυβέρνησής τους.

Εάν οι επιχειρήσεις, ειδικότερα, εργαστούν προς την κατεύθυνση του σκοπού τους - την υψηλότερη δυνατή φιλοδοξία και δυνατότητές τους όσον αφορά το όραμά τους για έναν καλύτερο κόσμο - με στόχο να διαποτίσουν τις δομές και τις καθημερινές πρακτικές τους με αυτόν τον σκοπό - θα κερδίσουν πολλά σε εστίαση, αξιοπιστία και αποτελεσματικότητα. Και αν χειριστούν αυτές τις αρχές μέσα από ολόκληρο το σύστημα των δομών, των ρόλων, των διαδικασιών και των κανόνων τους, και το κάνουν αυτό μαζί με τους ανθρώπους που εργάζονται στον οργανισμό, τότε θα μπορούμε να μιλάμε για ένα είδος διακυβέρνησης από τους ανθρώπους για τους ανθρώπους σε αυτόν τον οργανισμό - μια έκφραση της ορθής συγκέντρωσης δύναμης ως βάση για πνευματική διακυβέρνηση.

Αυτό με τη σειρά του μπορεί να αποτελέσει μέρος μιας βάσης για την παγκόσμια διακυβέρνηση. Εάν όλο και περισσότερες επιχειρήσεις εστιάζουν στις πνευματικές αξίες, θα υπάρξει επίδραση στους προμηθευτές και τους πελάτες τους καθώς και στους υπαλλήλους τους. Έτσι, οι αλυσιδωτές αντιδράσεις θα μπορούσαν να δημιουργήσουν έναν νέο τρόπο ή τουλάχιστον ένα νέο πλαίσιο για τη μεταξύ τους επιχειρηματική δραστηριότητα, το οποίο θα βασίζεται πραγματικά στο δίκαιο εμπόριο, τον μερισμό και τη βιωσιμότητα.

Βασικές Σκέψεις για συζήτηση, του Mike Brehme

Εν συντομία, η σκέψη ότι η ορθή συγκέντρωση δύναμης αποτελεί έναν δίαυλο προς την πνευματική διακυβέρνηση, μας προσφέρει μια διαπίστωση για τη φύση της ευθυγράμμισης, τη δύναμή της για μετασχηματισμό, καθώς και για την τεχνική τη προσέγγισης προκειμένου να επιτευχθεί μια πιο συνειδητή συμμετοχή στη ζωή.

Η συζήτηση για την ορθή συγκέντρωση δύναμης και την πνευματική διακυβέρνηση στο πλαίσιο της ανεξέλεγκτης παγκοσμιοποίησης ίσως ξεκινά με την εκτίμηση της διακυβέρνησης ως ομαδικής διάνοιας και πρόθεσης που ευθυγραμμίζονται για την επίτευξη μιας σκόπιμης ατζέντας.

Για παράδειγμα, οι τρεις όψεις του ομαδικού νου της Ανθρωπότητας έχουν ευθυγραμμιστεί για την επίτευξη της πράσινης ατζέντας. Μόνο μέσω της παρατήρησης, της διορατικότητας και της διάκρισης η Ανθρωπότητα αρχίζει τώρα να αυτοκυβερνάται για να αναπτύξει λογικές λύσεις που θα διευκολύνουν και θα φέρουν στη ζωή αυτό στο μπορούμε να συμφωνήσουμε, μια ατζέντα εμπνευσμένη από έναν προοδευτικό σκοπό.

Χωρίς ευθυγράμμιση δεν υπάρχει διακυβέρνηση.

Ενώ η πράσινη ατζέντα είναι μόνο η πρώτη ένδειξη προς μια μελλοντική πνευματική διακυβέρνηση, η υλοποίησή της δείχνει ότι η ορθή συγκέντρωση και ευθυγράμμιση βάνουν συγχρονισμένα.

Όταν υπάρχει ένας προοδευτικός σκοπός, δημιουργείται δυναμική και ορμή.

Η επίτευξη αυτής της αίσθησης δυναμικής (momentum) είναι εκείνη που μετασχηματίζει τη διανοητική διακυβέρνηση σε πνευματική διακυβέρνηση.

Ακριβώς όπως η πράσινη ατζέντα ξεκινά με την έκφραση της τρίτης όψης της, την οικονομία της βιωσιμότητας. Επειδή είναι ορθή και σ ευθυγράμμιση με το Σχέδιο, η δυναμική της επικαλείται αυτόματα τη δεύτερη όψη, αυτή που διευκολύνει και διαμορφώνει τώρα την αναδυόμενη νέα οικονομία της υπευθυνότητας στον εγγύς ορίζοντα.

Η οποία, με τη σειρά της, οδηγεί μέσω των δικών της ιδεών και γλώσσας στην οικονομία της πρώτης όψης, στην πνευματική οικονομία της ολοκλήρωσης, των ενάρετων κύκλων και των δυνάμεων που θυσιάζονται για το κοινό καλό.

Στο πλαίσιο της ανεξέλεγκτης παγκοσμιοποίησης, έχουμε καταστεί μάρτυρες της μη ισορροπημένης διακυβέρνησης της τρίτης όψης ή διανοήσης που εφαρμόζεται μεμονωμένα. Στις ακραίες εκφάνσεις της παράγει τεχνολογία και παγκόσμια οικονομία, αλλά και έντονο ανταγωνισμό για πόρους, εκμετάλλευση και πόλεμο.

Φαίνεται ότι στην τρίτη όψη της, τόσο η ανώτερη όσο και η κατώτερη έκφραση διακυβέρνησης αφορούν τη συγκέντρωση δύναμης για ανταγωνιστικό πλεονέκτημα, αλλά μόνο η μία έχει δυνητικά εποικοδομητικό σκοπό.

Σήμερα, η δυναμική της παγκόσμιας οικονομίας έχει βαλτώσει και αντιμετωπίζει πρόβλημα. Δεν γνωρίζει σε τι χρησιμεύει, τι προσπαθεί να επιτύχει ή γιατί θα πρέπει να συνεχίσει. Χωρίς ευκαιρίες για μεγάλες νέες αγορές η επενδυτική θέση της τρίτης όψης εξαντλείται και οι ανταγωνιστές ευθυγραμμίζονται για να σκεφτούν πώς θα εμπλουτίσουν ή θα πριμοδοτήσουν τους νεοεισερχόμενους για να συμμετάσχουν.

Σήμερα, η πράσινη οικονομία και η στενότητα υπόσχονται μια νέα ευθυγράμμιση των πόρων και της παγκόσμιας οικονομικής ανάπτυξης. Μια ευθυγράμμιση που φαίνεται να

βρίσκεται στο Σχέδιο, επειδή έχει μομέντουμ (δυναμική) και τροφοδοτεί ένα φάσμα από ποικίλες κοινωνικοοικονομικές πρωτοβουλίες και ιδέες που ξεπηδούν σε όλο τον κόσμο.

Έχει ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι τέτοιες πρωτοβουλίες δεν είναι εύκολο να δημιουργηθούν και να υλοποιηθούν και χρησιμεύουν για να καταδείξουν ότι η πνευματική διακυβέρνηση δεν συνιστά μια απλοποίηση ή προσαρμογή σε μια απλούστερη ζωή, αλλά αποτελεί ένα έργο αγάπης, μια νέα πιο εξελιγμένη ένταση που πρέπει να διατηρηθεί, να αναγνωρισθεί και να υιοθετηθεί ως κάτι πιο άφθονο που χρειάζεται να επιτευχθεί.

Σήμερα, ο τρόπος με τον οποίο σχεδιάζεται και αξιοποιείται το κεφάλαιο μετατοπίζεται προς την επίτευξη περισσότερων από μια απλή οικονομική απόδοση για τους μετόχους. Υπάρχει μια προσαρμογή προς μια καλύτερη συγκέντρωση της δύναμης του κεφαλαίου για την επίτευξη ενός σκοπού. Εδώ τα εργαλεία της διακυβέρνησης, της γνώσης, της διορατικότητας και της διάκρισης αναπτύσσονται, φυσικά, με δεξιότητα και κατανόηση για την επίτευξη κέρδους, αλλά επικεντρώνονται στον εντοπισμό της τεχνολογίας και στον περιορισμό του κινδύνου.

Η προοπτική του κέρδους είναι απλώς η μαθηματική εξίσωση του ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος έναντι της ευκαιρίας.

Σήμερα, το κεφάλαιο συχνά ρυθμίζεται σε μεγάλο βαθμό και οι μέτοχοι έχουν συχνά μεγάλο κίνητρο να διευρύνουν το τι εννοούν με την ιδέα της καλής απόδοσης της επένδυσής τους. Ταυτόχρονα, οι διαχειριστές κεφαλαίων που σχεδιάζουν τον τρόπο με τον οποίο θα αναπτυχθούν τα κεφάλαια αναζητούν βεβαιότητα σε έναν κόσμο όπου ο κίνδυνος είναι πιο ορατός, προκύπτει γρήγορα και συχνά χωρίς προειδοποίηση.

Ο κεφαλαιακός σχεδιασμός έχει περάσει από τα απλά οικονομικά της κλίμακας στα πολύπλοκα οικονομικά της ρύθμισης, των προσδοκιών των επενδυτών, της πληροφόρησης των μέσων ενημέρωσης και της διακύβευσης του κύρους. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η εταιρική διακυβέρνηση βρίσκεται καθοδόν σε μια πορεία.

Στον κόσμο του κεφαλαιακού σχεδιασμού, η ιστορία της πορείας από το σημείο Α στο σημείο Β εξακολουθεί να έχει κατεύθυνση από το ρίσκο στην απόδοση, όμως αλλάζει το αφήγημα, από το «κανείς δεν θα το προσέξει» σε ένα «είμαστε στο λεωφορείο σε κοινή θέα», για να διευκολυνθεί η αλλαγή και να επιτευχθεί ένα πιο προοδευτικό αποτέλεσμα. Μια πορεία, με σκοπό την επίτευξη της ορθής συγκέντρωσης της δύναμης του κεφαλαίου.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο κίνδυνος μπορεί να μην αποφεύγεται, ωστόσο μέσα από ένα ευρύτερο αφήγημα και αποδοχή, καθίσταται αποδεκτό ότι υπάρχει μια πορεία που πρέπει να διανυθεί, μια δυναμική που πρέπει να δομηθεί και ένας σκοπός που πρέπει να επιτευχθεί και να λειτουργήσει για το σύνολο και για όλους τους ενδιαφερόμενους, από τους παραγωγούς έως τους καταναλωτές.

Θα μπορούσε να ειπωθεί ότι η οικονομία της βιωσιμότητας ξεκίνησε με τα “3P”, των ανθρώπων (people), του πλανήτη (planet) και του κέρδους (profit) και με το μομέντουμ (δυναμική) που έχει, θα μεταβεί τώρα στα “3E”, της οικονομίας (economics) του περιβάλλοντος (environment) και της ισότητας (equality).

Για να επιτύχουμε την πνευματική διακυβέρνηση, ίσως χρειαστεί να δούμε την ανάδυση των “3S”, της βιωσιμότητας (sustainability), του μερισμού (sharing) και της θυσίας (sacrifice).

Στον δικό μου κόσμο του απλού φλιτζανιού τσαγιού με τα 13 εκατομμύρια άμεσα εξαρτώμενα μέλη του, η πρόκληση είναι να εισάγουμε αυτή τη δεύτερη όψη και να συνεργαστούμε με άλλες εταιρίες τσαγιού μέσω προ-ανταγωνιστικών ευθυγραμμίσεων για να μετατρέψουμε τη βιομηχανία τσαγιού σε ένα ασφαλές και ευεργετικό μέρος εργασίας για εκατοντάδες χιλιάδες γυναίκες και για τις τοπικές κοινότητες.

Συνοψίζοντας, η πνευματική διακυβέρνηση δεν είναι απλή, καθώς απαιτεί όχι μόνο τη μία αλλά και τις τρεις όψεις του νου για να επιτευχθεί μια εξελιγμένη ισορροπία, η οποία συνεπάγεται την ορθή συγκέντρωση δύναμης που παράγει αυτόματα δυναμική (momentum).

* * * * *